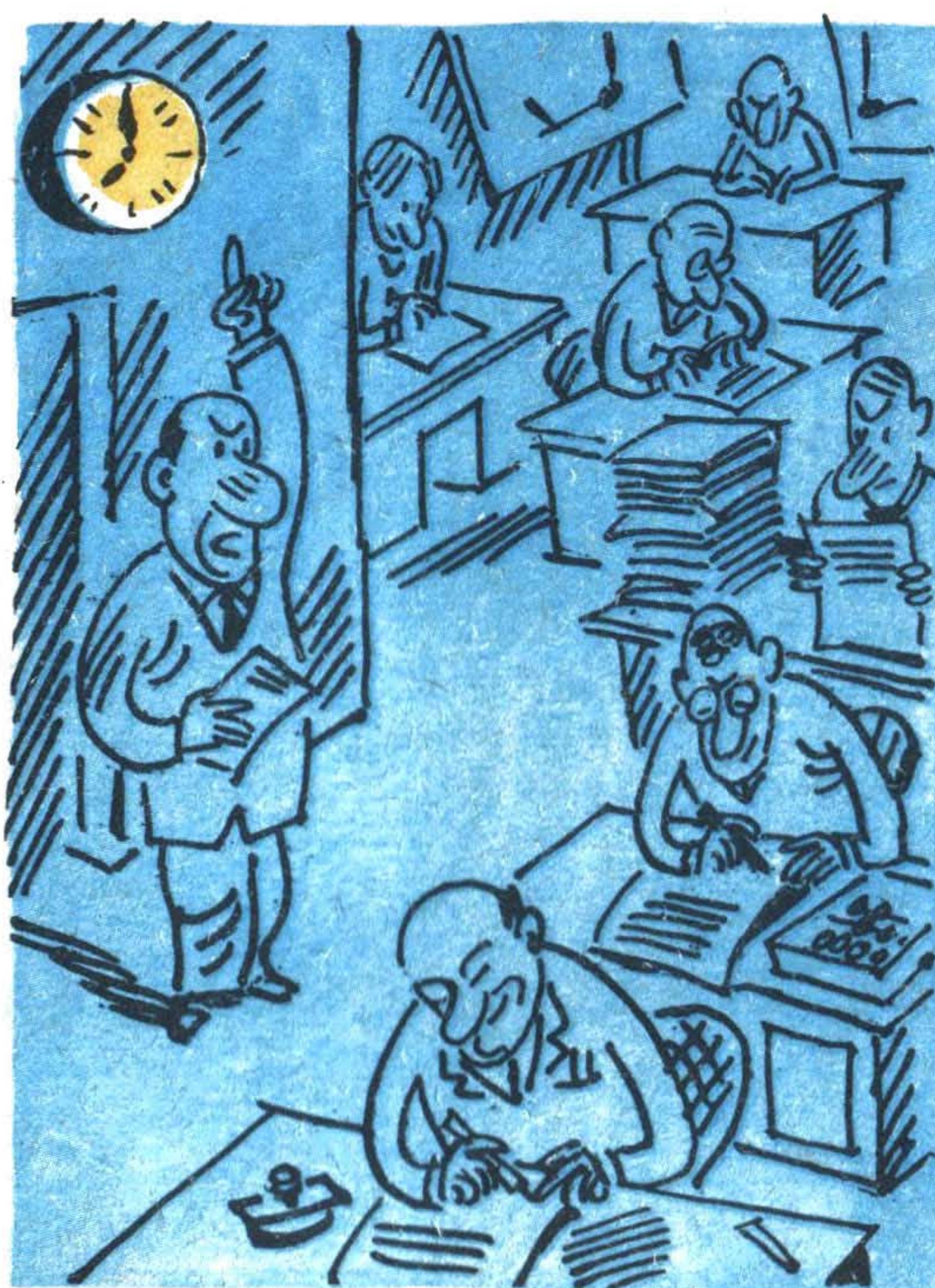

незвичайні ситуації

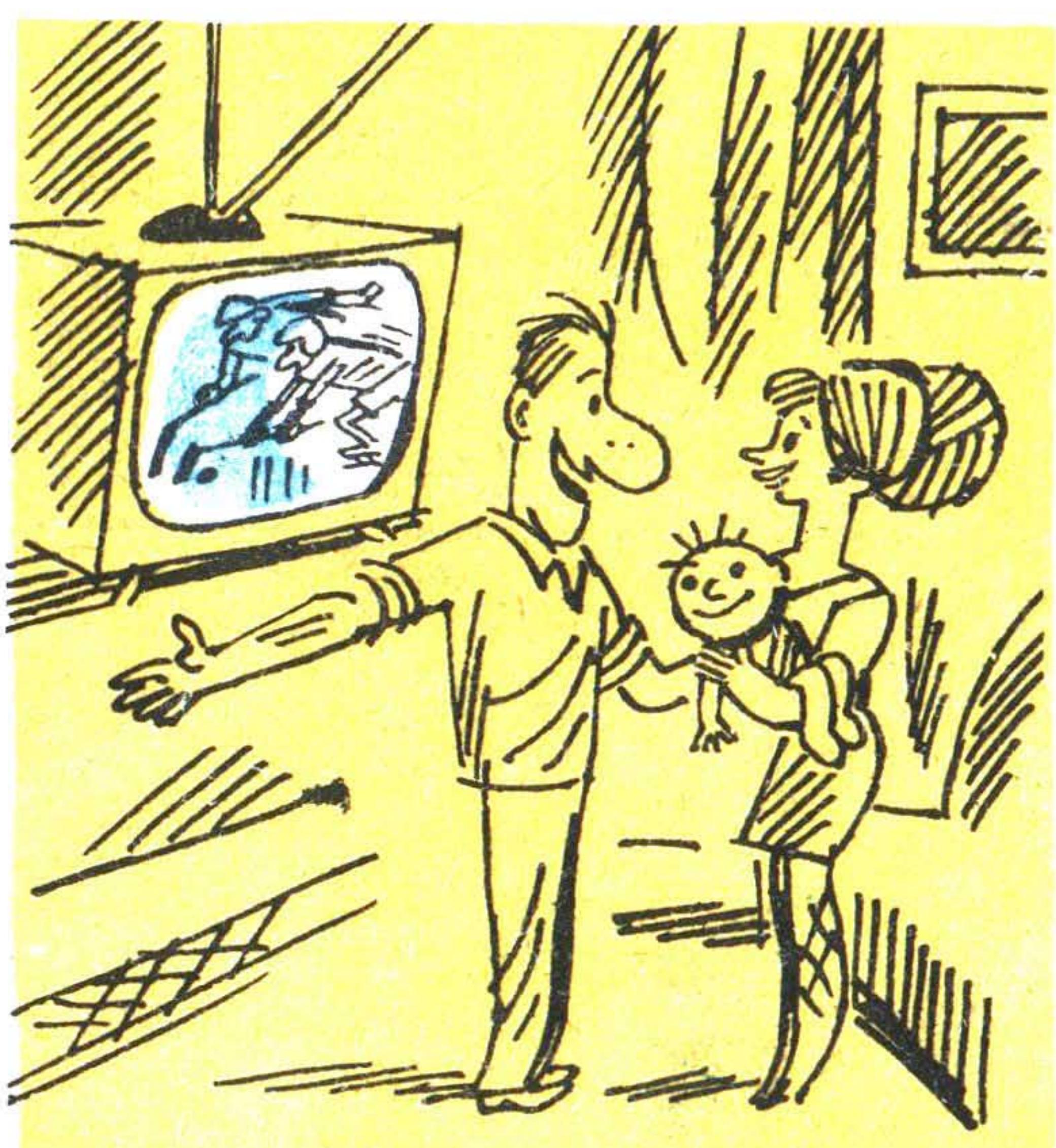
— Вибачте, я не дав вам здачі!..

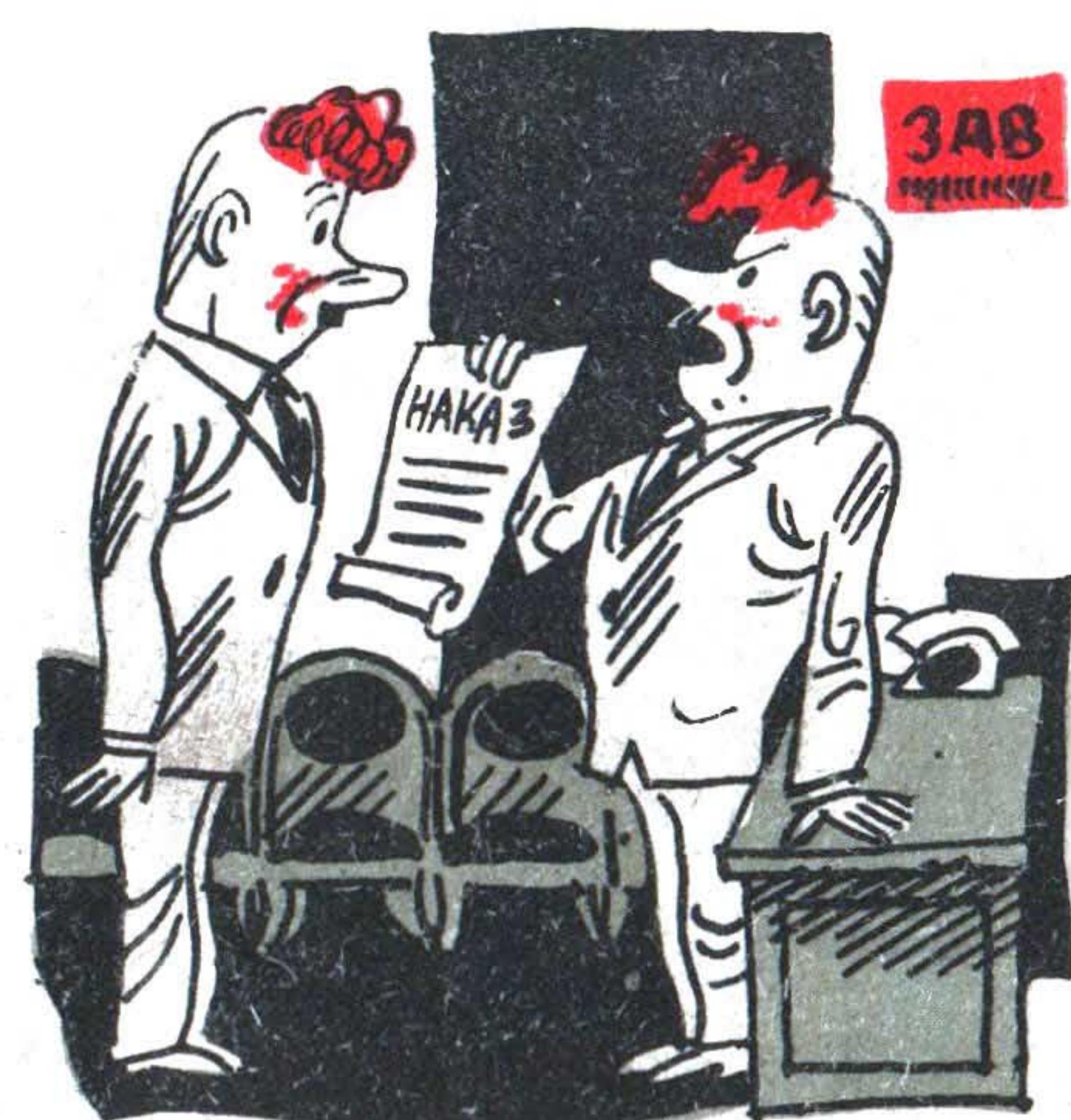
— Хлопці! Вже сьома година, а ви ще працюєте!

— Так що, хлопчики, по кефірчику вдаримо?!

— Виключи, Марійко, цей хокей: підемо краще всією сім'єю погуляємо.

—Хоч ти мені і родич, але я тебе повинен звільнити за порушення трудової дисципліни.

— Товариши! І чого ви щодня їздите в наше далеке село! Дайте нам хоч день, щоб провести танці...

Пояс не сходиться...

Виставка ширнетреба

ОБЕРЕЖНО НА ПОВОРОТАХ!

Важається, що навчитися кататися на санчатах — просто. Переїздю істину на санчатах виробництва Коломийського заводу і ви ще раз перевірите: кожне правило має винятки. Дитині, яка наважиться сісти на ці санчата, треба мати мінімум навичок з акробатики, еквілібрystики і максимум хоробрості. Інакше і кількох метрів не пройде: на першому ж повороті від санчата відпадають планки, і сидіти вже нема на чому. Дитина, яка не має відповідного спортивного гарту, негайно ж опиниться в снігу.

ТАНЦЮЙТЕ З НАМИ

Якщо трапилося так, що ви досі не навчилися танцювати, не впадайте у розpac. Є спосіб вправити це упущення. Скористайтесь нашою порадою, і ви будете танцювати «до упаду» — на вулиці, в кімнаті, навіть за столом.

Купуйте черевики Сумської взуттєвої фабрики № 29! Гострі цвяхи в устіlnах так впинаються в ноги, що й не схочеш, а стрибатимеш з лівої — на праву, з правої — на ліву.

ДИВНА ЛИСТІВКА

До виставковому звернулася громадянка К. з проσбою розшифрувати листівку, яку вона одержала від подруги. Листівка була написана дивною мовою — ніби незрозумілій набір літер. Листівку виставком відправив для розшифровки відомому експерту. Відомий експерт швидко відповів виставковому. Заходилися читати його листа і... теж нічого не второпали.

Сліди писати іншому експертові. Написали. Перечитали. І все зрозуміло. Виявляється, в усьому винна кулькова ручка із стержнем виробництва Харківського заводу «Авторучка». Даі літери пише — три пропуска.

ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ ЗНАХІДКИ

Її пробували різати ножем — ніж зламався. Її намагалися рубати со-коюрою — відлітало топорице. Били ломом. Сіро-зелена брила не піддавалася. Хтось, як завжди, зробив припущення, що вона — родичка знаменитого тунгуського метеорита. Та працівники Одеської харчосмакової фабрики назвали це припущення нічимною пліткою. Ця брила народилася у них на фабриці і мала популярну назву — халва.

Оженився старичок...

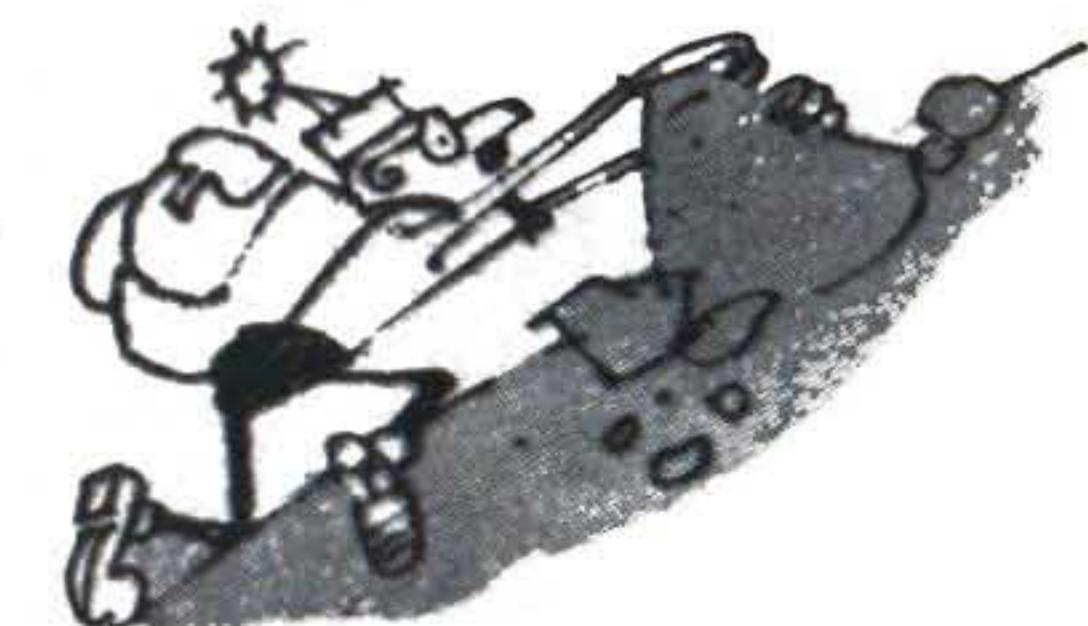
Мавши свій особнячок,
Гроші в ощадкасі —
Оженився старичок
На красуні Азі.

Взяв, питаете, чого
На онуку схожу?
«Я ще, — каже, — ого-го
Без ціпка ще ходжу!»

Лиш минув весілля час,
Аза — бух одразу:
— Дай-но двинем на Кавказ
На туристську базу!..

База. Гори навколо,
Ген аж — Леселідзе...
Дід зігнувсь у три дуги —
Рачки вгору ліzel!

Чуб фарбований звиса.
Мокрий, парить спека...
Аза скаже: «Глянь — краса!»,
А старий лиш хека.

Вечорком понад сади
Линуть зойки джазу.
Хоть не хочеш, а веди
Танцювати Азу!

Там, де юнь зійшла у хол
З усії округи —
Дід, ковтнувши валідол,
Чеше «Буги-вуги»!

Хоч уже й забило дух,
Вихилися в'яже.
Молода кружля, мов пух,
І старому каже:

— Взимку ми, якщо дастъ бог,
З рюкзаком на крижах,
Всю Киргизію удвох
Промчимо на лижах!..

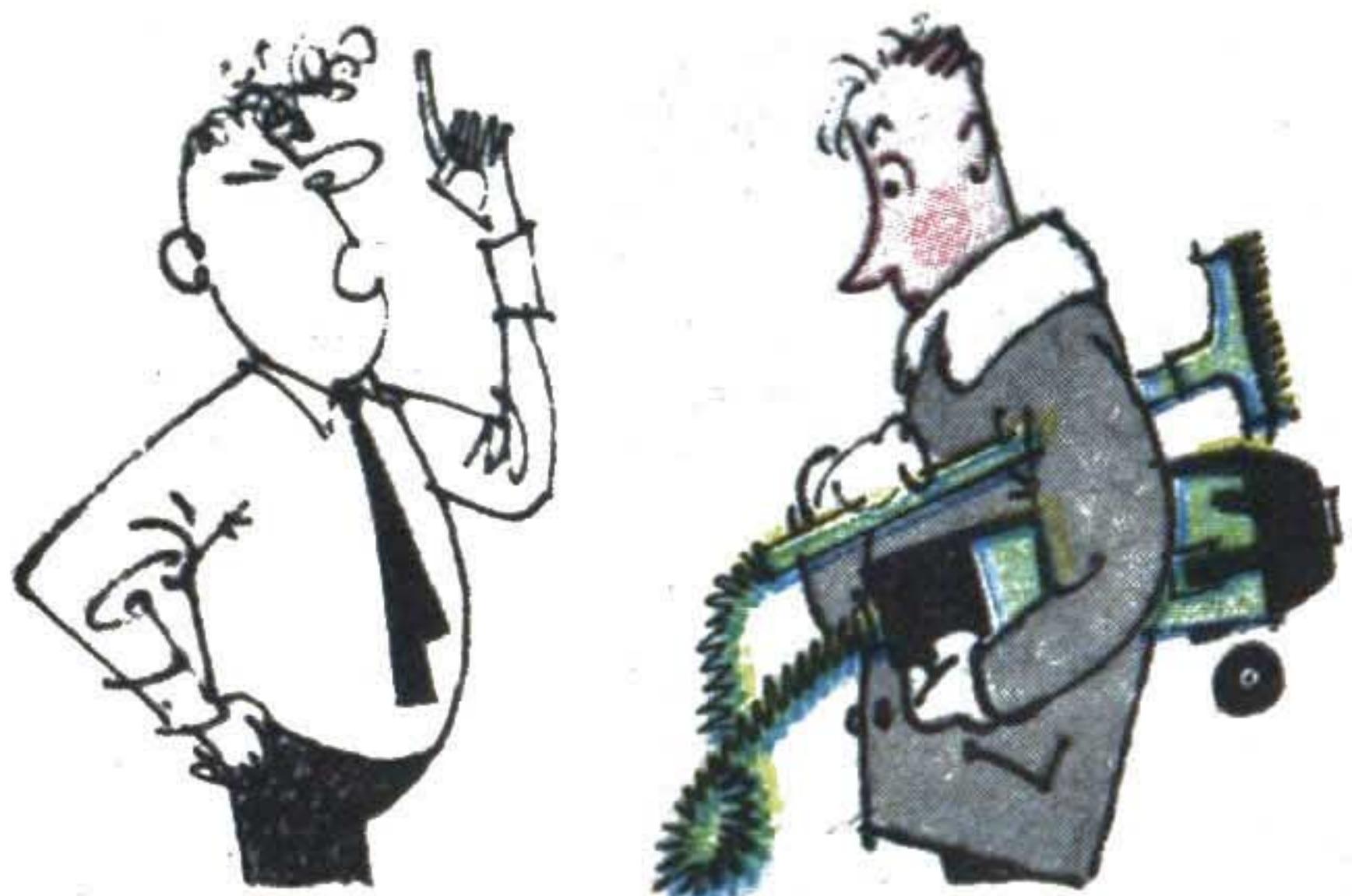
— Промчимо! Еге-же! Му-гу!
Ради тебе, люба...
І подумав: «Як в снігу
Десь не вріжу дуба!»

...Зі старими — слід дружить.
Насміхатись грішно.
Але тут, що не кажіть —
А виходить смішно.

Степан ОЛІЙНИК.

КРАПЛЯ В МОРІ

ГУМОРЕСКА

Що не кажіть, а звичка — дивовижна річ. Є, наприклад, люди, які так звикають вигравати по лотереї, що полотніють, коли номер серії не сходиться. Або трапляються індивідууми, які непримітніють, коли розкривши дома коробку із виуттям, знаходять у ній два лівих черевики.

Усе залежить від того, до чого звикаєш. Скажімо, моя звичка формувалася не рік і не два. Купую я, приміром, пальто. Приходжу додому, і виявляється: рукава різної довжини, гудзики різного кольору, комір прищітий задом наперед.

Я — в магазин. Там рекомендують на фабрику звернутися. Я — на фабрику. Там розлумачують просто і дохідливо:

— Зрозуміте, чоловіче, ми ці пальта сотнями тисяч випускаємо. І брак у нас — крапля в морі. Лише нуль цілих і п'ять сотих процента складає.

Мені зробилось ніякovo. І справді, думаю, люди так стараються, а я своїми сотими процента псую їм настрій.

А ще якось поніс я пилосос лагодити. Приношу з ремонту, вмикаю, а він як засвистить, як завіє.

— Вибачте, — іду до ремонтників — ви, мабуть, помилково вставили сюди мундштук від саксофона.

— Що ви, — кажуть ремонтники, — у нас в цілому ремонт відмінної якості. Якщо і трапляється брак, то це раз на сто випадків.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Відколи дали окрему квартиру, — нема з ким і полаятися. Так я по телефону!..

Присоромлений, я вийшов з майстерні. Який, думаю, крок уперед зробила наша ремонтна служба. Тільки один на столі А я ще з претензіями!

Будинок, в якому мені дали квартиру, комісія прийняла з оцінкою «добре».

— За що «добре»? — протестував я. — Загляньте до моєї квартири! Там і стіни в тріщинах, і підлога провалюється, і рами перекошенні.

— Послухайте, шановний, — сурово сказав мені голова комісії, — коли учень у диктанті робить тільки одну помилку, йому ставлять п'ять з мінусом, 39 квартир вони зробили, як лялечки і тільки вашу трохи не дотягли...

Поступово я почав звикати. Більше того, почуття гордості охоплювало мене, коли я усвідомлював, що власним тілом прикриваю амбразуру браку для того, щоб інші ходили в добротному і мали добро якісне.

— Ви повинні мені дякувати, що ваші підошви не відлітають, — сказав я колезі по роботі, показуючи свого розірваного черевика. — Якби не я його купив, він би міг і до вас потрапити.

Я так звик до цієї ролі, що, якось побачивши на вулиці хулігана, негайно поспішив до нього. У мене не було сумніву, що в цілому по району хуліганство ліквідовано і що хуліганські витівки цього типу складатимуть не більше семи сотих процента. Ale ж комусь від цих семи сотих повинно перепасті на горіхи!

— Якщо ти вже вирішив когось обов'язково побити, то побий мене, — звернувся я до хулігана.

У лікарні сестра видала мені тільки куртку, пояснивши, що штанів немає. Виявляється, в цілому хворі забезпечені одягом на 120 процентів. З них куртками — на 140, а штанами тільки на 80.

Професор, оглянувшись мене, лагідно зауважив, що в хворобі моїх нічого страшного не бачить. Що, як правило, такі хвороби виліковуються. І що в цілому по лікарні тільки нуль цілих три сотих процента вмирає при подібному діагнозі.

Я став спокійно чекати смерті. Але раптом мені потрапила до рук газета, де, між іншим, повідомлялося, що побутовий комбінат виконав квартальний план по похованнях послугах у цілому на сто процентів.

І я вирішив жити.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

**Телеграфне
гентство
ПЕРЦЯ**

ШАЙБУ! ШАЙБУ!

Великий хокейний прийшов на херсонську землю. Група ентузіастів, якій пощастило виявити високоякісні шайби, майстерно запечені в палинницях хлібозаводу № 4, вирішила створити в Херсоні хокейну команду. Подано відповідну заяву до федерації хокея. Старшим тренером запрошеній директор хлібозаводу В. В. Чимига. Він охоче прийняв пропозицію і побігав з метою залучення до команди срібної молоді запікати в хліб також клюшки.

НА ТЮТЮНОВІЙ ОСНОВІ

ТЕРНОПІЛЬСЬКА ОБЛАСТЬ. (Наш кор.). Цікаве удосконалення в оформленні пенсій провели в артілі «Червона зірка» Монастириського району під керівництвом голови колгоспу Юліана Михайловича Кравця. Тут зуміли раз і назавжди покінчити з будь-якими формальностями у цій справі. Коли колгоспниця М. Бабак звернулася до керівництва артілі із заявою про встановлення пенсії, то їй було вручене висписку з рішення правління, де сказано: «Розглянули заяву Бабак Міхаліни про встановлення їй пенсії. Рішили: якщо візьмемо ділянку тютюну, то видати їй документи на одержання пенсії».

І ніякого тобі бюрократизму.

ФАТАЛЬНЕ ЧИСЛО

Ще одне підтвердження тому, що число 13 — нещасливе, знайшли працівники Ульянівського міжколгоспу буду на Кіровоградщині. Екскаватор Е-153 під номером 13, капітальне погоджений Броварським ремонтно-механічним заводом Київської області, розвалився наступного ж дня після його одержання.

Цікаво, що екскаватори під звичайними номерами розваляються, як правило, через два тижні після ремонту.

БРИЛІАНТОВИЙ ХМІЗ

ВІННИЦЯ. (Телеграфом). Тут виголошуються колективні протести сапок, лопат, вил і грабель. Рух протесту викликав вагон ломачія, палічка і дрючча вартістю 13.400 крб., що його, під виглядом держаків, прислав на місцеву базу начальник Управління виробничо-технічної комплексації Міністерства промислового будівництва І. Л. Сухарев.

Сапи, лопати, вила і граблі вимагають: «На дрова такі держакі!», «У піч іх!». Але ніхто у Вінниці не хоче топити дровами по 206—208 крб. за складометр, коли у найкращий базарний день ціна ім — 6 крб, 50 коп.!

СУЦІЛЬНО-ПАПЕРОВИЙ МІСТ

Оригінального мосту такої конструкції ще не знала будівельна практика. Він у смт Ставиці Київської області з'єднує вулиці Партизанську і Лугову з Садовою.

Осьмільки мешканці трьох згаданих вулиць заперечують факт існування цього моста і категорично твердять, що нічого подібного не бачили, ТАП уповноважений заявити: не туди дівитеся, шановані!

Щоб побачити суцільно-паперовий міст, треба заглянути в папку невиникних постанов Ставицької селищної Ради. Там цей міст велично красується уже 8 років. Не міст, а писанка!

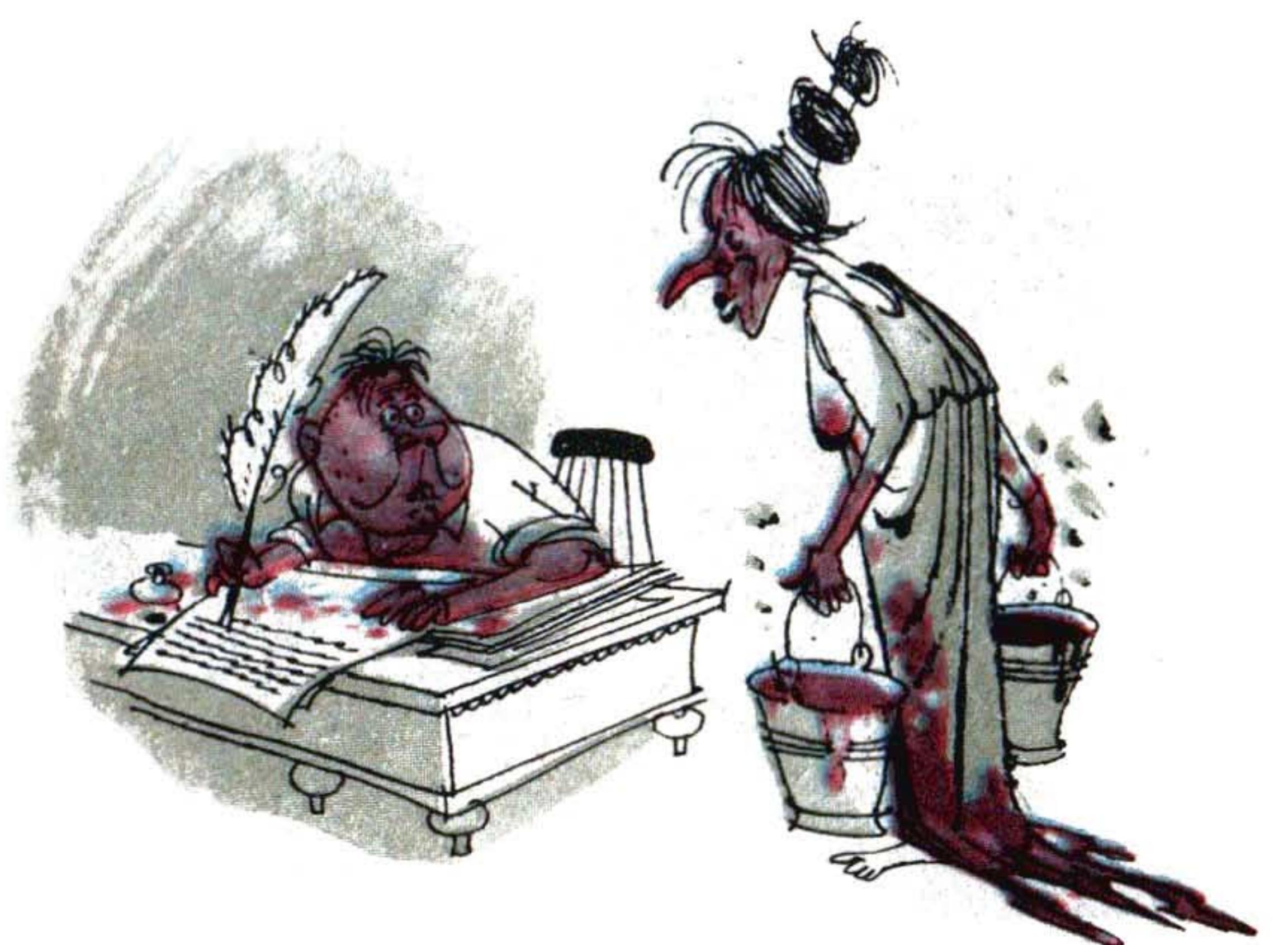

ЛАНІВЕЦЬКА СИРЕНА

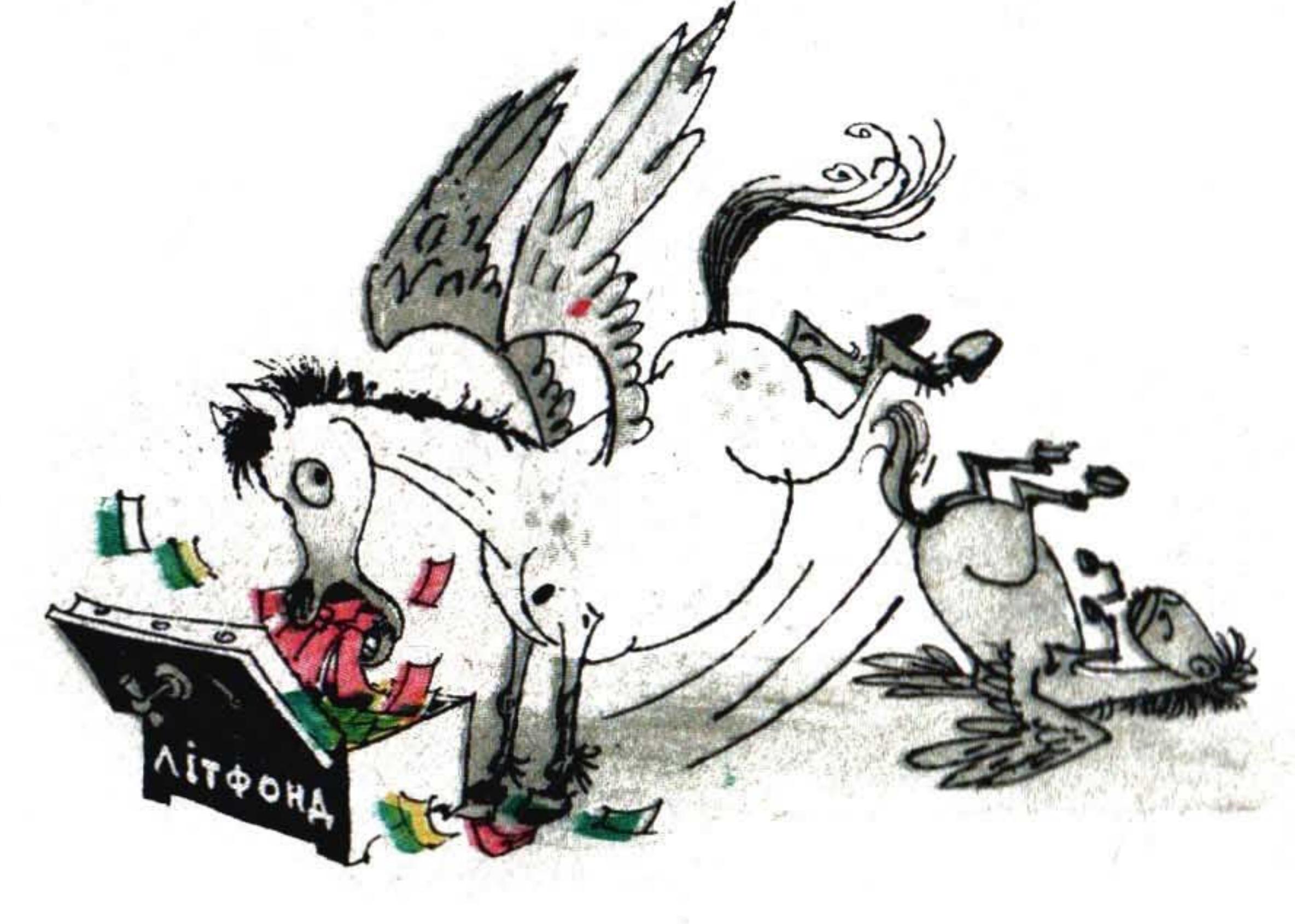
ЛАНІВЦІ Тернопільської області. (Наш кор.). Тут відбувся конкурс співаків-солістів. Перше місце завоювали... сирена Ланівецького цукрозаводу. Її могутній голос, в якому виразно брінить метал, збуджує (особливо по нічах) у серцях мешканців райцентру ні з чим не зірваних емоцій.

Достойно оцінивши високу майстерність солістки, директор цукрозаводу дав їй можливість виступати по шість разів на добу.

Муза наклепника.

Пегас-егоїст.

— Лаври — це добре, але як же тепер на Пегаса вилізти!..

Муза поета Випливайленка.

Пегас графомана.

Пегас співавторів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Хитрість старого зайця — заплутувати сліди — мав Варава В. С., старший зоотехнік відгодівельного радгоспу «Високопільський» (Херсонська область). Тільки заєць, як відомо, заплутує сліди, щоб не потрапити в зуби хижакові. А Варава заплутував сліди, аби більше набити власні кишени. Він так заплутав облік худоби і фуражу, що довгенько ніхто не міг його розплювати. Тим часом хитрий зоотехнік тихенюк здавав у «Заготскот» радгоспних свинок, грошики собі брав.

Сигнал про це надійшов до редакції «Перця». Голова Високопільського районного комітету народного контролю т. Грідин повідомив, що плутанині в обліку худоби і фуражу в радгоспі покладено край. За зловживання службовим станом Вараву В. С. з посади старшого зоотехніка знято.

Мал. В. ГРИГОРЄВА

— Це не по-хазяйському, Петре, лишати «Волгу» отак просто неба.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Колгоспники артілі «Жовтень» Деражнянського району Хмельницької області написали листа Перцю.

— І що воно за голова отой Сливинський, — писалось в листі. — За своє власне він дуже вбоївав, а ось про громадське нікік не дбає. Власний дім будував — все кипіло. Тут Сливинський, як добрячий полководець, завжди був на передньому краї. Він знат, як найкраще використати машини, будівельні матеріали і т. д. А дійшло діло до збирання колгоспного врожаю — всю кмітливість го-

ловів ніби хто дрючиком вибив. Спізнилися ми із збиранням зернових, залишилась нескішеною частина луків.

Завідуючий сільськогосподарським відділом Хмельницького обкому КП України т. Остапенко повідомив редакцію, що факти підтвердилися. За допущеною безгосподарством та зловживанням службовим станом Сливинський Є. В. з посади голови колгоспу знято. Він також притягнутий до судової відповідальності.

Балакучий папір

(Епістолярна повість з початком, але без кінця).

«Дорогий Перче! Вітай мене і поздоровляй! Одеряв нову квартиру! Навесні 1968 року одержав, а уже влітку вона була цілком придатна до капітального ремонту: згорі лілі, поміж панелями тече, стіни цвітуть, паркет гніє. А. І. Рябченко».

«Керуючому домобудівним трестом
т. СПІВАКУ М. В.
Направляю лист А. І. Рябченка, який мешкає в квартирі № 13 будинку № 27/2 по бульвару Перова, в якому повідомляється про наявність будівельних дефектів і недоробок, в результаті чого затикають стики панелей, руйнуються паркетна підлога і стіни.

Райжитлоуправлення просить вжити заходів по усуненню причин затікання...

НАЧАЛЬНИК ДАРНИЦЬКОГО РАЙЖИЛОУПРАВЛІННЯ м. КІЄВА К. ГОРБАТЕНКО

18.X.1968 року.

«Начальнику будівельно-монтажного управління № 1 т. ФЕЛЬДМАНУ В. Л.

У домобудівний трест надійшла заява гр. Рябченка А. І., що його кв. 13 у час атмосферних опадів зазнає затікання через зовнішні шви... Проспонує перевірити на місці і при наявності спрямованої погоди виявлені дефекти усунути поза гра- фіком.

Головний інженер домобудівного тресту Г. ЗІНКЕВІЧ.

21.XI-1968 року.

«Гр. РЯБЧЕНКО
Київ, бульвар Перова, 27/2, кв. 13.

Домобудівний трест повідомляє, що у зв'язку з настанням холодів, роботи по герметизації зовнішніх швів згідно з технічними умовами тимчасово припинені.

Вашу заяву у питанні про затікання буде задоволено у весняно-літній період 1969 року.

Головний інженер домобудівного комбінату Г. ЗІНКЕВІЧ.

16.I.1969 року.

«ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!
Все тече, а ніщо не змінюється...

А. РЯБЧЕНКО.

11.VI. 1969 р.

«Гр. РЯБЧЕНКО

Домобудівний трест листом № 474/8 від 27.6.69 р. Вас сповістив, що, згідно з графіком ремонту, ремонт будинку № 27/2 по бульвару Перова передбачено в липні м-ці ц. р. Головникумісіонбудом повторно дано вказівку домобудівному тресту виконати свою обіцянку і ремонт стін будинку № 27/2 провести в липні ц. р.

Заступник начальника Головникумісіонбуду І. КУШНІРЕНКО.

2. VII. 1969 р.

«ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ось уже знову прийшла зима, а нічого не зроблено. Пробував затинуты щілинами в стінах листами з домобудівного тресту і Головникумісіонбуду — не допомагає: паперу багато, а толку — мало...

А. РЯБЧЕНКО.

3. XI-1969 р.

Про плани, субпідряди і комунальні принади

Чи бували ви у Кривому Розі? Ні? Даремно, даремно... Тідєгодину:

— Шахти. Заводи. Проспекти...

Тідє другу:

— Проспекти. Заводи. Шахти.

Тідє третю:

— Палац культури. Школи. Інститути!

І скрізь, куди не глянеш, — крані. Як із води, вигулюють нові комбінати, доми, житлові масиви...

Житлові масиви, до речі... Вигулюють вони у Кривому Розі просто так з великою швидкістю. Не встигли вони, пряміром, ще й пари шкарпеток зносити — дивись, вже й вимахав з неба 119-квартирний красень по вулиці Рибасова, 8. Не встигли її й на нього як спід начудуватися, аж глип — а за вашою спиною почигуювались дев'ятисотові хати, а з півдесятка інших субпідрядчиків тресту «Криворіжжитлобуд». Наївні ж новосельці від простоти душевної біжать зі своїми претензіями все до того ж директора домобудівного комбінату товариша Сала, котрий леда вистигає одбиватися від іх бурхливих атак:

— Та я не мот компетенція, громадяні! Звертайтесь до керуючого трестом «Криворіжжитлобуд» т. Васильєва. Він генпідрядчик, він вам

уско силу розвернутися...

— Та можна б...

— Так чому ж?

— Та подумаемо...

Поки відвідувальни товариши думатимуть у своїх кабінетах, пройдомося ще раз по місту. Он широкою вулицею прохурчала машина, везучи крупнопанельні деталі на якусь новобудову.

— А чи далеко?

— В Нікополь.

За нею — друга.

— У Павлоград!

Третя...

— В Дніпропетровськ!

Що ж це, людоньки добре? Невже в Кривому Розі вже й будувати ніде?

— Та є де будувати, — зітхують комбінатівці. — Тільки нам не дають на всю силу розвернутися.

— ?!

— Бо, окрім нас, існують у місті

ще й інші організації, які теж хочуть будувати житла. Не так, правда, хочуть, як іх примушують. Но організації ті зайняті в основному спорудженням шахт, заводів і фабрик. А житло для них — то так, прямий, звінайте, кобілі хвіст. Бо що, пряміром, тому «Криворіжгаглобуду» до житла, як у нього промислового будівництва — на 30 мільйонів карбованців у рік? А житлового — лише на 79 тисяч. Ну, й «горячка», звичайно, тісніше щороку.

— Так чи не краще передати ці

кошти й плани усім гамузом вашому ж таки комбінату?

— Та звичайно...

— Так чому ж?

— Та не ми ж вирішуємо...

— А вам, значить, як ото дали на початку року один план, то вже й більше — ні-ні?

— Де там — «ні-ні»! Ми оті «ні-ні», буває, по шість-сім разів на рік чуємо. Тільки націлішся на одну якусь цифру, тільки все розрахуєш, як раптом — «ні-ні!» План поміняни. Нервозність, гарячка, гвалт! А в кінцевому рахунку — там ліфтів не вистачило, там газових плит недодали, там іще чогось...

— А чи не можна б отак, щоб відразу твердо й безповоротно планувати? — питамося керівників «Кривбасбуду», котрі отими планами жонглюють.

— Та можна б...

— Так чому ж?

— Та подумаемо...

Ну, що ж, нехай і ці відвідувальни товариши трохи подумають. Вони не завадять.

А ми тим часом послухаємо оту он веселу дівчинку, що так жваво вистрибує на одній ніжці по подвір'ю і ляшить карапузикові з нового сусіднього будинку:

— А у нас в квартирі газ! А у вас?

— А у нас — керогаз!

От тобі й раз!

В. БОЙКО.

м. Кривий Ріг.

Мал. І. КОГАНА

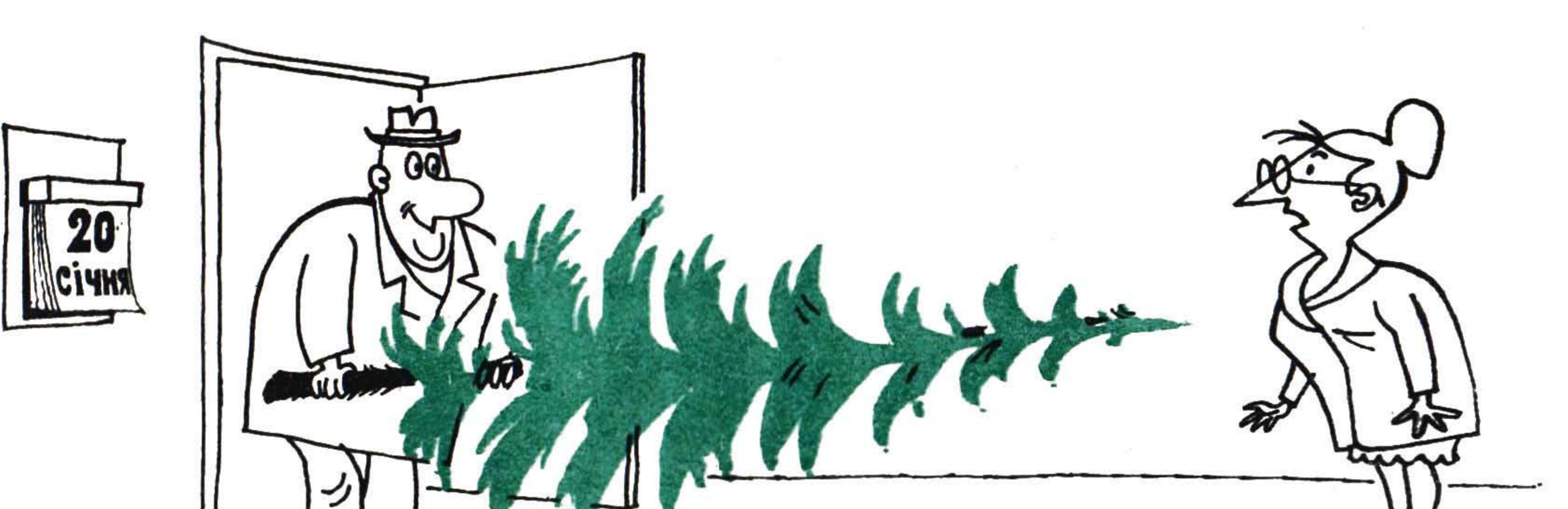
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Керуючий 4-м відділом радгоспу «Приазовський» на Запоріжжі Кучерков П. К. старанно оберігає свої очі. Тому на все, що робляється в господарстві, він завжди дивиться крізь пальці. Тож і не дивно, що ніколи не помічав ніяких недоліків. Єдиним предметом, на який Кучерков дивиться дуже пильно, широко розкритими очима, була горілка. Побачив, нап'ється, і море йому по коліна.

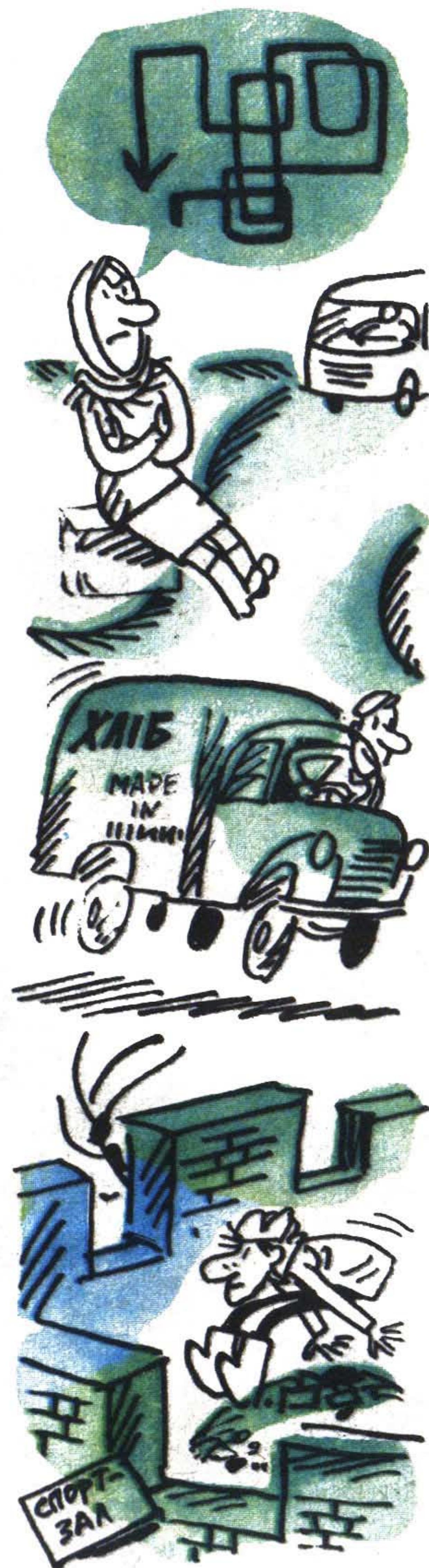
Робітники радгоспу написали про це листа Перцю.

Як повідомив голова Приазовського районного комітету народного контролю т. Коваленко, факти підтвердилися.

За безгосподарність і пияцтву Кучеркова П. К. з посади керуючого відділом радгоспу знято.

З олівцем по Компаніївці

Компаніївка — селище на Кіровоградщині. Розташувалося по один бік автомагістралі: Кіровоград — Пустопілля, Херсон, Миколаїв і, безперечно, Бобринець. Мабуть, саме тому у Компаніївці і досі нема наси для продажу квитків, як і жодного автобуса по районному центрі. Через те жителів Компаніївки, якщо вони хочуть потрапити в Херсон чи Миколаїв, треба спочатку їхати у Кіровоград, а звідти вже й починати свою подорож поза рідний районний центр на Херсонщину.

Та Компаніївка знаменита не тільки цим. Коли б сюди завітав мандрівник із майбутнього чи пришелець з інших світів і надумав описати це селище міського типу, то його дорожні нотатки мали б приблизно такий зміст:

«Компаніївка багата пам'ятниками. До них у першу чергу слід віднести пам'ятник під назвою «Літній ресторан «Волна», який обійшовся державі у 29 тисяч 115 карбованців і 28 копійок. Проіснував він недовго — два літа. Тепер від нього залишилася одна сумна звістка. Як повідомили нас у місцевій райспоживспілці (голова правління Надія Філімонівна Осика) року божого 1968 над Компаніївкою пронісся тайфун, який в ученому світі зареєструваний під назвою «Вигадка». Це страшне природне лихоманка трохило на своєму шляху все. Зірвало з ресторану брезентовий дах, потрошило і рознесло холодильні установки, кухню, цементну підлогу. Характерний тайфун тим, що не зламав жодного стебельця молочаю, — цієї міжкої і тендітної рослини, яка вистояла і ввійшла в енциклопедію, як бур'ян.

Пекарня. Ця унікальна споруда відноситься до трохи ранішого періоду будівництва, ніж ресторан, хоча знаменита майже тим самим — швидко вийшла з ладу. Наслідком був плачевний: Компаніївка досі імпортую хліб та булки із сусідніх районів. На даному етапі пекарня «реставрується». «Реставрація» йде повільно. Обережно і не поспішаючи змінюю величезні шари сажі, а також штукатури.

Серед руїн і заростей, майже в центрі селища, нещодавно місцевими жителями виявлено ще одну недовершену споруду. За всіма ознаками, це мав бути колгоспний спортивний зал. По стінних розписах, що добре збереглися до нашого часу, з всіх підстави гадати, що будував його місцевий колгосп імені Дзержинського на протязі 5 років. Чому будівництво не було завершено, встановити важко.

Бібліотека. Судячи з кількості книг у Компаніївці, бібліотека була. Але як користувалися необхідною літературою читачі — студенти-стажіонарники, студенти-заочники, політгуртівці і просто місцеві жителі, — встановити неможливо. Після ретельних пошуків читального залу не виявлено і невідомо, де він був. Тепер районна бібліотека міститься в гуртожитку ветеринарного технікуму.

Звернули ми увагу і на те, як на той час асфальтували вулиці. Теж у дивовижно-оригінальній способі. Асфальтову бочку ставили в центрі вулиці, а тоді починали заливати асфальтом на обидва боки. Часто асфальту не вистачало, і вулиця, як належить, не була доведена до кондиції ні спереду, ні ззаду. Таким чином, розлив асфальту довго зберігався, бо до нього з будь-якого боку важко було підійти чи під'їхати.

У дивний спосіб працювали на той час місцеві газетярі. Півредакції містилися за водами і болотами по цей бік греблі, півредакції з другою карнею — по той. Звязок між цими половинками в основному здійснювався за допомогою телефонів. Во в негоду чи в період розливу весняних вод одній половині редакції до другої половини добрatisя було неможливо. Човні редакції тоді ще не мала. Але газета виходила, як не дивно, регулярно. Згодом все це увійшло в звичку, і випуск газети у такий спосіб став традицією.

Характерним є те, що в Компаніївці ніколи не виробляли та, судячи по всьому, і не завозили таких речей, як серпи, коси, лопати, мітли та березові вінки. Це теж стало традицією, і тому донині у районній вулиці не підіттають, бур'янів не видалиють, налож не засипають.

У ті часи, коли місцевий колгосп був знаменитий на всю область своїми чудовими яблунями, ці фрукти часто експонувалися на обласних ярмарках-виставках. Там і розпродувались. Місцеві ж мешканці тих яблук, як правило, не йшли, а тільки наочно вивчали. Купити їх не було де, бо один-єдиний ларьок, який перше продавав ті яблука, був кудись перевезений з районного центру, а другого поставити не спромоглися. Тому команіївці і досі купують консервований угорський перець «Лечо», щільно і уявляють, що це свіжі овочі та фрукти...»

З олівцем мандрували, записували і малювали О. ЧОРНОГУЗ та С. ГЕРАСИМЧУК.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— У нас невеличкий сабантуй з нагоди обіцянки Семена Мочеморденка не пити й не прогулювати більше.

БІДА ДЛЯ КІНА

ГУМОРЕСКА

Звичайного собі вихідного дня у селі Чорносливцях об'явився незвичайний дядько. Оце зайде в двір, попросить водиці напитись та зразу, ні сіло ні впало, й питає:

— У вас, люди добре, випадково біди немає?
Люди добре знизывають плечима і, ніби аж побоюючись чогось, відповідають:

— Та наче ж немає, хай тій всячина! Живемо, як бачите, без біди...

Дядько у відповідь тільки усміхнеться сумно, вибачиться і чимчикує далі.

Біля вигону, що поєднує сільську вулицю з асфальтівкою, живе-проживає баба Дементіха. Справжнє ім'я її Палажка, Дементіху прозвали по чоловікові.

От саме до цієї баби й зайшов потім отої дивини чолов'яга.

— Драстуйте у вашій хаті — тихо кинув чоловік через поріг.

І тільки хотів сказати ще щось, як баба перевела — вона швидка на язик:

— Здоровенький був! Чого з-за одвірка глипаєш?.. Заходь.

А коли той зайшов, додала:

— А чий же будеш?

— Здалеку, бабусю. Голоцваненка, може, знаєте?

— Не довелося. А чого по хатах шастаєш, вихідний же сьогодні, полежав би...

— Біду шукаю, — похвалився чоловік. — Півсела пройшов і хоч би тобі що!

Баба Дементіха усміхнулася беззубим ротом і тихо промовила:

— Найшов у кого про біду питати. Що ця молодьож знає! Піди, чоловіче, в клуню та розгреби солому, що в правому кутку, отам і знайдеш потрібну тобі штуку. Ще небіжчик Дементій, царство йому...

Але чоловік не дослухав бабиних слів, він прожогом вискочив з хати, встигши лише крикнути з сіней:

— Нарешті! Нарешті знайшлася людина, котра знає, що таке біда!

А баба вже більше собі, ніж йому, відповіда:

— А так!. Знаю. Бо добре з тією бідою наїдувалася. А ці, що зараз під шиферами живуть, хіба знають цю штуковину. Трахтори, машини, мопеди...

Довгенько ще розмовляла сама з собою баба Дементіха, аж поки дивак-чоловік не повернувся. Та щось невеселим він перед бабою появився.

— Ну що, голубе, знайшов біду? — спітала баба.

— Де там! Ви, бабо, помилилися. Під соломою тільки колесо від вашої біди лежить. А могли б заробити!..

— Що, що? — вигукнула баба. — Заробити на біді?

— Так точно, бабусю! Я з кіностудії... Розумієте.. Звідти, де кіно роблять. А нам дуже там біда потрібна, до зарізу потрібна!

— Он ти що! — глибокодумно промовила баба Дементіха. — То це ти, чоловіче, ніби для кіна стараєшся... Так-так...

— Режисер сказав — за будь-яку ціну дістань та щоб старовинна... А тут хоч би яку-небудь... — і дивний чолов'яга так тяжко зітхнув, що баба аж долонями сплеснула...

— Ти диві, яка печаль!.. То ти вже хоч колесо тому... режисерові понеси...

— Та що ви, бабусю!

— Понеси, понеси! Безплатно віддам... Тут колесо, там лошню, а там полудрабок та й стягнешся для кіна на бідарку. Бери, чоловіче добрий!..

Довелося взяти. Мудра порада — половина успіху.

Яків СЕРБИН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Пили горілку, пили наливку... Але не в корчмі пили, як ото у відомій пісні співається, а в продовольчому магазині с. Климентовичі Шепетівського району Хмельницької області.

Не чекаючи, доки наступатиме чорна хмара та на-крапатиме дощ, місцеві випивохи сходилися до магазину, де їх завжди радо зустрічав і пригощав (за гроші, ясна річ) завідуючий магазином Базалюк М. Д.

Коли чоловіки веселилися у магазині, жінкам годі було туди й потикатися, щоб купити щось.

Про перетворення магазину на шинок покупці написали листа Перцеві.

Як повідомив виконуючий обов'язки голови правління облспоживспілки т. Сарновський, факти підтвердились. За порушення правила торгівлі Базалюка М. Д. з посади завідуючого магазином знято.

З ЖИТТЯ ОДНІЄЮ КОНТОРИ

Мал. В. ГЛІВЕНКА

— Ніби протяг...

— Та ні. Це Петренко позіхнув.

— Я також починав з цього, молодий чоловіче. А тепер уже з моторчиком роблю.

— А цей новенький — молодець: якраз спеціаліст нашого профілю.

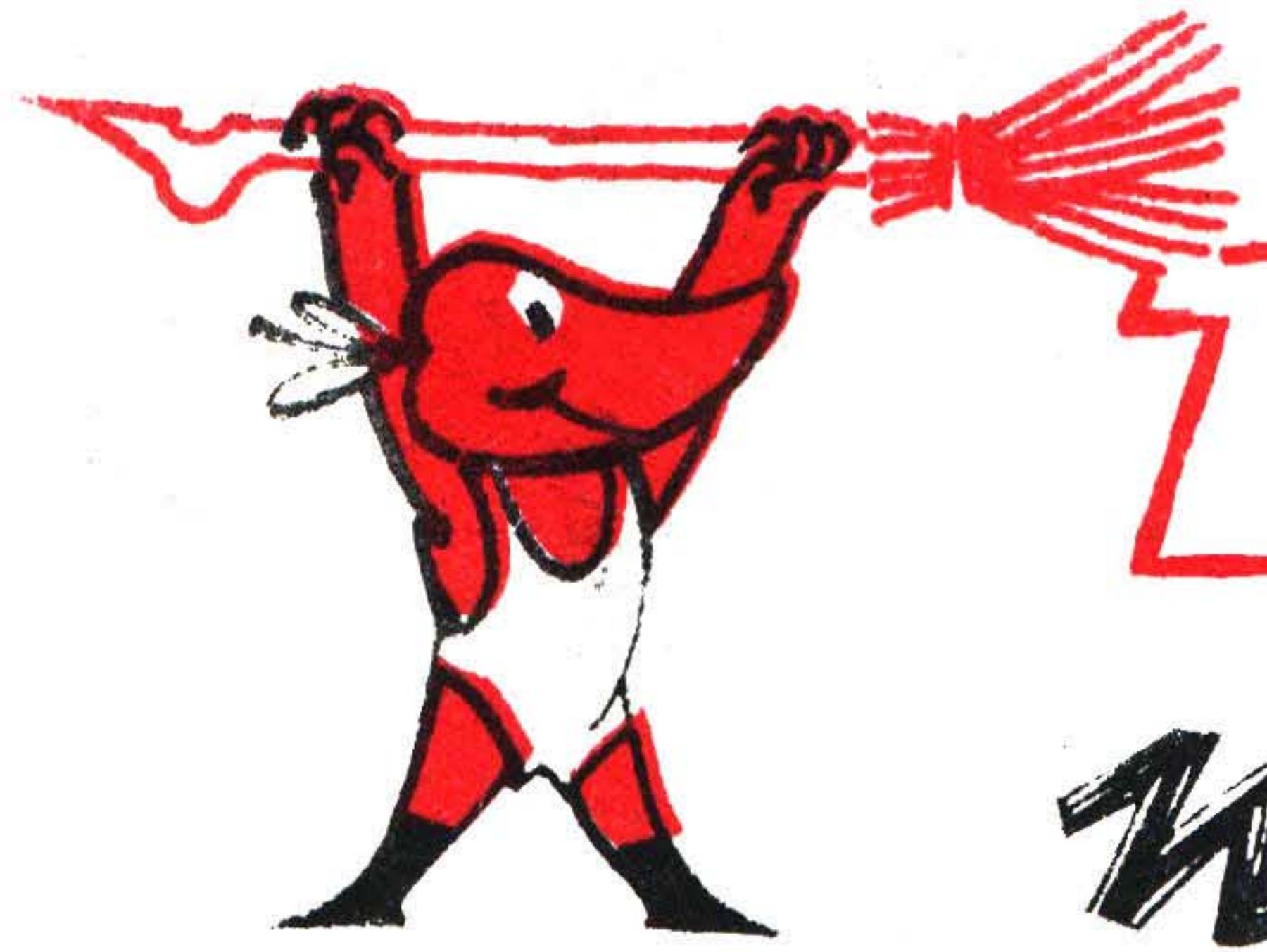
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Без горілок, без краніків, без газових трубок надходили часом до споживача газові плити виробництва Дніпропетровського експериментального заводу газової апаратури.

Ламали собі голову господарі й господарки, не знаючи, куди приткнути таку непотріб. Про це

йшлося у замітці «Молодці, шефи!» («Перець» № 18 за 1969 р.).

Секретар Червоногвардійського райкому партії м. Дніпропетровська т. Шматко повідомив редакцію, що за відправку з заводу некомплектної продукції начальника відділу технічного контролю т. Кіндратюка Б. С. знято з роботи.

Над Зарядку — по Порядку!!!

Спортивний бюллетень Перця

Від щирого серця болільників із «Перця» [та й читачів,
так само] футболістам київського «Динамо»

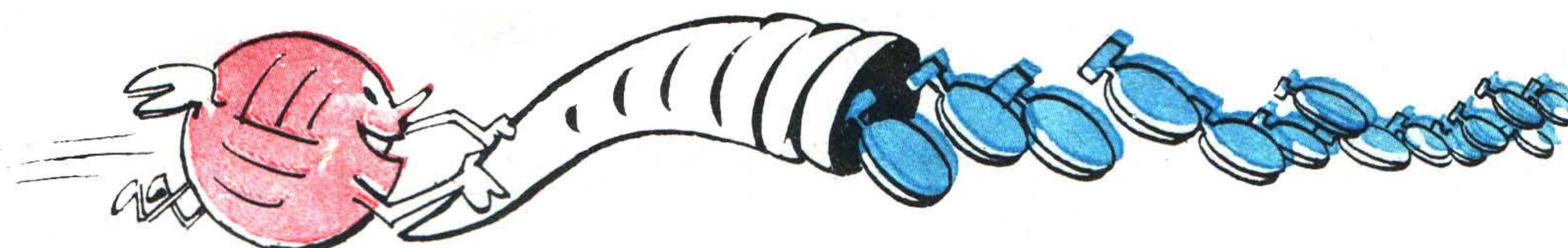
Зібралися нині ми в цьому залі
Знов подивитися на медалі,
Хоч цього разу — я не золоті.
Ну, що ж, — усяке бува в житті.
Не футбольістів у цім провини —
То все — спортивна фортуна винна,
Ця клята баба їх підвела,
Бодай не ладна б вона була!

З НАГОДИ ВРУЧЕННЯ СРІБНИХ МЕДАЛЕЙ

Хай дехто, може, і вересощть:
«Ага! Вже золото розгубили!»
А ми от скажемо: «Друже мілій,
Не все те золото, що блиши!»
Нехай і срібні медалі ті,
Зате ж в нас хлопці он — золоті!

Та побажання все ж є резонні:
Бажаємо, друзі, в новім сезоні
Так натиснути на всі педалі!
Щоб повернути золоті медалі!
Бо срібло — гарна це річ, проте
Воно, пробачте, — не золоте,
Самі ж ви винні, що, чорт візьми,
Уже до золота звикли ми!

За дорученням перчан написав
Д. МОЛЯКЕВИЧ.

ПІД ПАРАСОЛЬКОЮ

Людина за природою своєю консервативна. Вона іноді все своє свідоме життя дивиться на речі так, як вчили її ще в босоногому дитинстві. Вона твердо вірить, що стілець існує для того, щоб на ньому сидти, що ложка — для того, щоб не юсти, кухоль — для того, щоб з нового пити. І тільки незвичайні обставини примушують її раптово подивитися на річ інакше.

Пам'ятаєте сенсаційне повідомлення про австралійського комівояжера, який у купе поїзда зачепився підтяжками за цвяхи і катапультував у вікно?

Здавалось б, що є спільногоміж підтяжками і катапультою? І хто міг гадати, якби не цей сумний випадок, що між підтяжками і катапультою?

Ця лірична передмова для того, щоб трохи підготувати вас, шановні читачі-спортсмени, до порад, які ви зарах почуєте. Запевняємо, що, озбройвшись цими порадами, ви будете спокійно дивитися у своє спортивне майданчик.

Отже, порада перша. Припустимо, на вашому підприємстві — змагання з боксу. Організатори змагань пообівали пороги всіх магазинів спортивного товару і ніде не знайшли боксерських рукавичок. Не впадайте у розpac! Змагання все одно відбудуться. Треба в тому ж самому магазині купити... па-

сатки. Звичайні парасольки, з довгими або короткими ручками, чоловічі або жіночі (можна й дитячі). Зрештою, яка різниця, чим битися — рукавичками чи парасольками.

Порада друга. Фехтувальники готові вити на позицію. Невистачає невеличкої деталі — рапір. Невже відмінні змагання? Безумовно, ні. Не метуштесь, організатори, не хвилюйтесь, тренери! Йдіть у найближчий спортмаг і купуйте парасольки. Звичайні парасольки, довгі або короткі, чоловічі або жіночі (можна й дитячі). Зрештою, яка різниця, чим робити «кукол» противнику — рапірою чи парасолькою.

Порада третя. Дві колгоспні команди грають у волейбол на першість району. Є команда, є сітка. Немає м'яча. Шо робити? Абсолютно вірно! — Іти до спортмагу й купувати парасольки. Звичайні парасольки, довгі або короткі, чоловічі або жіночі (можна й дитячі). Зрештою, яка різниця, що перекидати через сітку — м'яч чи парасольку.

Порада четверта. Ви не можете придбати туристської палатки, або велосипедної амуніції, або тенісної ракетки... Постірайте до найближчих спортивних і купуйте парасольки! Різних видів і фасонів!

— При чому тут парасольки? — запи-

таєте ви. — І як вони мають відношення до спорту?

А ось на це питання ми, на жаль, відповісти не можемо. На це питання не може відповісти навіть директор київської фабрики спортивробіт т. Морозова і головний інженер т. Рудик.

А таки якесь відношення парасолька до спорту, певно, має, якщо фабрика, продукцію якої з нетерпінням чекають, шукують, але рідко знаходять спортсмени республіки, випускає за рік на два з половиною мільйони карбованців парасольок! Причому план виробництва їх щороку збільшується, погрожуючи витиснити інші вироби. Вже майже половину всієї продукції підприємства займають довгі і короткі, чоловічі і жіночі, а також дитячі парасольки.

Безперечно, нічого поганого немає в тому, що спортсмен ховався від дощу. Але куди ховатися продавцям магазинів спортиварів від злив запитані відповідно до типу «Чому немає?», «Коли будуть?», «Ще не надходили?» Хіба що за могутні плечі працівників Міністерства місцевої промисловості УРСР, які, спускаючи плащ фабриці, бачать майбутнє нашого спорту в достатку довгих і коротких, чоловічих і жіночих а також дитячих парасольок.

П. ЮРЧЕНКО.

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— По радіо сьогодні обіцяли сніг!

ЗРАДНИК

(Ж А Р Т)

Тренер Адам Кошиняк недовго гастролював у класі «А», трохи довше в класі «Б», але пристрась до занадто тоїзуючих напоїв могла б занести його у таний «клас», для якого і літні не вистачило.

В пригоді став знайомий голова голострупів. Він уявляє Кошиняка до себе тренером. Справи пішли спершу ніби й не погано, команда «Лужок», яку тренував Адам Кошиняк, мазалася на відмінну і марнолюбію, виникла якось до себе Кошиняка і назавася:

— Я ти гадаєш, а чи не взяти нашому «Лужку» участі у Розиграні Кубка країни? Знайди доженеш, не доженеш, а побігати можна. Писатимуть же кругом — колгоспна команда і на такому рівні грас...

На якусь мить у Адама Кошиняка теж запалили очі. Одна-два перемоги, газетні звіти... телевізійні передачі... Як про Київські «Динамо», як про «Манчестер Юнайтед»... Але він тут таки зрозумів, що то значить боротися на два фронти: на першість району і на Кубок СРСР. І очі його згасли. А гарячий і марнолюбій голова наполягав:

— Ми ж тобі таких гравців підкіннули!. Один, отож з Дрогобича, яко у нас пташини значиться, чого вартий. З ним можна і до півфіналу дійти. Бажано, щоб він був у Лужниках, там високе начальство може сидіти...

Шо мав відповісти досвідчений Адам Кошиняк? Він боявся двох фронтів, але ще більше боявся голови колгоспу, бо далі йти йому було нікуди. І він сказав:

— Розкомлемось, але зробимо!

Але на біседі з футбольістами він сказав:

— Орли мої, леви мої! Ми тут люди свої і можемо говорити одверто. Кубок, звичайно, це кубок, але ми ще не можемо воювати на два фронти. То хай на нас не ображаться кіївське «Динамо», чи московське «Торпедо». Цього разу ми ще вимірюємо ноги, пробачаємо, руки. Сьогодні Кубон нам ще ні до чого, і хай там у столицях у нас ще не розбухнуть. Сподівається, ви мене зрозумілі, що ми мусимо програти «Моріжку», який теж розраховує на Кубон. Наш приціл — першість району. Отже, ми мусимо красити, тонко, спортивно... програти «Моріжку».

Руда «пташиниця» з Дрогобича енергійно підтримала Кошиняка.

— Правильно! Особисто я не можу розірватися, де сили взяти!

...Але не зізнав Адам Кошиняк, що у його супротивника, тренера Івана Горчиника теж був суворий патрон, який виношував, вилекував мрію про Кубок. Не зізнав того Адам Кошиняк, що напередодні «кубкового» матчу Іван Горчиник зібрав свою команду і сказав таке:

— Соколи мої, тигри мої! Сьогодні ми виступаємо на полі «Лужка» в первому кубковому матчі. Та на бісі здався нам той Кубон! Ми ж не «Спартак», не «Динамо», не «Шахтар». Ми люди скромні — нам дай звання чемпіона району. Хай вже там «Лужок» бореться за всесоюзну славу. Словом... Хто сьогодні заб'є гол у ворота «Лужка», той може вважати, що він автоматично вибув із команди.

Щодо голів попереддя і свою команду Кошиняк:

— Всі чули? Хто заб'є гол, хай на очі мені більше не потраплять. Ясно!

Але не всі чули і не всім було ясно, бо в метушні якось забули про двадцятого гравця команди Івася Гудзя, «фаната» футболу, що тренувався на стадіоні в самостійному порядку і не чув настаних тренера.

І ось — зустріч. Болільники то бліднуть, то народу — хмару. Транспаранти. Гасла — «Складемо медалі в Кубок», «Не такий страшний «моріжок», як його малюють». Навіть голови обіх голострупів, нахавши на статевіні, горляють на весь стадіон «Шайбу, шайбу!!!»

А «шайби» і не було. «Шайба» вперед не хотіла лізти у ворота. Івасик, що сидів у запасних, кожного разу завирав, хапався за голову і відчував, що серце його стрибає, як футбольний м'яч.

Ось знову воротар «Моріжка» посновзнувся і лякнув на землі, як холдинг труп. Навіть не робить спроб підвістися. А за три метри від воріт Руда «пташиниця» з Дрогобича.

Вий же, бій, — кричить Івасик, — бій, щоб тебе нечиста сила побила!

Але у вирішальний момент «пташиниця», хоч ніхто і не штовхав, красиво впала. І гола знову немає.

А за мить Івасик уже закриє очі від жаху: воротар «Лужка» вибіг назустріч нападаючому «Моріжку» і непомітно для глядачів, але помітно для судді ударив нападаючого «Моріжка» під «діхал».

Тут, мабуть, суддя призначить пенальті. Так, певніті часи було дуло, але м'яч прогудув в п'ятнадцять метрах від воріт.

Івасик ще ніколи в житті не бачив такого напруженого, такого страшного матчу. Досить було граців відрости в штрафний майданчик суперника, як його збивали з ніг тонним підступним ударом. Гравці тут тики виносили з меж поля і клали в бур'ян, а його команда била пенальті. Суперники вже пробили по дев'ять одинадцятиметрових ударів і зробили по дев'ять замін. А рапуноч все ще залишився сухим, як пісок у Кара-Кумах, і обіда головострупів, уніформа якої була дула по склянці від рапуночів.

Той, з «Моріжка», весь час доглядав на капітана «Лужка» з таким виразом обличи, ніби хотів убити його на місці. Капітан «Лужка», загнувшись, мав, мабуть, наблизитися його смертний час, тікав щосили. Нарешті чужий капітан таки наздогнала біля своїх воріт жадану жертву і сносив її одним тонким ударом так, що капітан «Лужка» з пронизливим кріном «Рятуйте!» півлів до ніг судді.

Пенальті, пенальті, — застрибав Івасик, пlessкаючись в долоні від радості. Тренер супротивника, Іван Горчиник, охоче підтримав його з сусідньої лави:

— Що пенальті, то пенальті!

Поки капітан «Лужка» клали в бур'ян, тренер Адам Кошиняк сказав своєму вихованцю:

— Більше нікого немає в запасі, розстріляли обидві лави. Іди, Івасик, бій!

І хлопець вихором вилетів на поле.

Хтось із суперників сам поставив м'яч на одинадцятиметрову відмітку, хтось із них таки сказав чесно, по-товарищски:

— Бій ліше, наш воротар такі не бере!

Але Івасик уже не бачив ні глайдачів, ні футбольістів. Він бачив тільки ворота, що від холдингу руками й ногами бокову штангу і було у ці хвилі дуже скожий на мавпу.

Взагалі Івасик виявився «слабаком». Він копирисав бутсом землю і тільки після того зачепив м'яч. І м'яч собі покотився. Івасик собі впав, а м'яч собі покотився. Обільники завербили, багато хто з них взагалі перестав дихати. Воротар все що обіймав штангу і дивився, як по зрадницькому котиться м'яч. М'яч докотився до самої лінії воріт. Тут, він знову зупинився, ніби думав, що йому робити далі, і всі-таки пропові ще Кілька сантиметрів. І то вже

Тими самими словами різні кажемо слова ми

НЕМІЧНА СОРОКА

На світанку в пору літню
Стрів сороку уже літню
Молодий сорокопуд:
— Підіймеш, сороко, пуд?
— Ні, зітха сорока
літня,—
Я уже сорокалітня...

НЕКМІЛІВІЙ ЯКИМ

— Увімкни, Якиме, світло,
Щоб у класі було світло.
— Увімкнути?.. Гм... А як?
— Пальцем кнопку ткни отак...
Тре потилицю Яким:
— Кажуть — пальцем,
а яким?

Віктор ПЛАХОТНИКОВ.

ДИФРСАРВЯ

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

КОЛИ БУЛО «ВЧОРА»!

Думав щось Петрусь малий,
Врешті, запитав у неньки:
— Мамо, «вчора» — це коли?
Це як я був ще маленький?..

ХИТРА ОКСАНКА

— Спати, спати час, Оксано!

— Ще, матусю, дуже рано!..

— Ні, вже вечір, глянь лишень.

— Це не вечір — синій дені!..

Микола ПЕТРЕНКО.

НАЙСИЛЬНІШИЙ

Запитали раз у Васі:
«Найсильніший хто у класі?»
— Певно, я, бо позавчора
Говорили всі на зборах,
Що вже третій рік підряд
Сам тягну весь клас назад.

Михайло ХИЖКО.

АРИФМЕТИКА

Одного разу бабуся приїхала до сина в гості.
— Петрику, — мовила вона до внука, — як скажеш, скільки тобі років, то за кожний рік дам тобі по цукерці.
— Ні, бабусю, — відповів онук, — краще я скажу вам, скільки років моїй старшій сестриці.

Повідомив А. І. ЛЕЛЯХ.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

МИКОЛІ ПОЛОТАЮ 60 РОКІВ

ВИПАДОК У ТИРІ

Метьолкін — автор преслабких сатир —

Попав у тир.
Знічев'я, без якоїсь гадки.
А там свої порядки,
Мішенней дивний там парад:
«П'яниця», «крвач» і «бюрократ»...

— Ей, друже, — хтось покликав гучно.

А вдар по цих мішенах влучно.

Огонь!..

Трах-тах!.. Та-тах!.. Та-тах!..

А «бюрократ» все на ногах.

Метьолкін кулі сипле градом,

Але пальба не помага.

В душі Метьолкін вже блага:

«Та падай же, не будь ти...

бюрократом!»

І — марно! «Бюрократ» благань

не чув.

Огонь повів Метьолкін по «крвачу».

Стрілець спішив, потів

стрілець-невдаха,

Та навіть і «п'яниці» не зітнув.

— Причина?.. Боягузом був:

Стріляючи, зажмурювавсь із страху.

КРИЛОВ І ФІФОЧКА

— Я баєчки проглянула Крилова.
Ну, що такого в них?
Все звірі, звірі, звірі...
і ні слова
Про чорнобурок дорогих!

ДЗЕРКАЛО ТА МАВПА

«Побачила Мавпуня в люстрі образ свій»,
З досади тупнула як стій:
— Ет, наше люстро це, бо непутяще:
Я в закордоннім виглядала б краще!

ОСЕЛ І СВІТИЛО

Осел на гору раз забрався і сходом сонця любувався:
— Як серцю мило!
Я — нагорі, внизу — Світило!

Переклав з російської
А. КОСМАТЕНКО.

Дружній шарж І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

ТАМ НІДЕ

— Петре, ходімо кораблики пускати?
— А де ж?
— Та в калюжі.
— Там ніде. Наш батько там спить.

Повідомив В. В. РОРОКА
з м. Слов'янська
Донецької області.

ЗАКОН ФІЗИКИ

Зустрілися якось за чаркою два приятелі, от один і питав:
— Іване, чому це ти, ноли, п'єш горілку, завжди ти підігріваєш?
— А ти хіба не знаєш закону фізики: під час нагрівання тіла розширяються?

Повідомив А. П. ШИВКО
із с. Магдалинівки
Дніпропетровської області.

МАК-НЕБОРАК

— Ох, — сказав мак, — набридла мені моя маківка! Піду до чужої маківки.

Тільки-но підсипався до маківки, аж тут де не візьмись макогін — та давай маконогити.

— Ой, — сказав мак, — вернутися б оце до моєї любої маківки! Та нема вороття.

Повідомив І. М. ЛЕВКІВСЬКИЙ
із с. Мацьки Овруцького району Житомирської обл.

ДВОЄ НЕ З'ЯВИЛИСЬ

— Чому ти такий п'яний?
— Та зниктили на трьох...
— То хіба ж можна від цього так упитись?
— А двоє не з'явились.

Повідомили М. СТОВБА
та П. ЗАПОРОЖЕЦЬ
із с. Степного Полтавського району Полтавської області.

ШКУРА є

Закололи набана. Батько наказав синові ніде про це не базікати.

— Багато сала посолили? — запитав хлопчика сусід.

— Сала нема, — відповів той.
— А м'яса?
— М'яса теж нема.

— То хоч шкура є? — допитувався сусід.

— Ну, скура, скура є, тільки то-ненка-тоненка.

Повідомив І. КУГНО
з м. Канева Черкаської області.

ХВОРОБА СТУДЕНТА

Лікар залитав при огляді студента:
— Чи часто вас кидає в піт?
— Ні, тільки під час екзаменів, — відповів студент.

Повідомив Є. К. ШТАЛТОВНИЙ
з м. Києва.

БРУДНИЙ ДОКУМЕНТ

В час окупації важко було поїхати з міста в місто чи в село з села. Всюди варта — поліція, німци. Вимагали перепустки. От ще один чоловік. Поліцай зупинив його і питав:

— Документа маєш?

— Нате.

— А чому він такий брудний?

— А то, пане поліцай, всяка сволоч перевіряє, руками маєє, то й позамазували.

Повідомила Л. І. ВІЛКО
з с. Першотравенки Магдалинівського району Дніпропетровської області.

ЯКА РІЗНИЦЯ

— Чи не здається тобі, коханий, що нам час і розписатися?

— Але ж ти так часто мене обманюєш...

— А ти ж терпиш?

— Терплю.

— Тож яка тобі різниця, від кого терпіш — від нареченої чи від дружини?

Повідомив В. КВАША
з м. Києва.

ГОСТИННА БАБА

Завітали онуки до баби. Насмажила вона яечні з картоплею. І вже все було приготовлене, лише їсти, як у бабу щось сіло:

— Почекайте трохи, — і щезла.

Пішла до комори. Принесла позавчарашню колочену квасолю.

— А яечні з картоплею? — питала онуки.

— Яечні не пропаде, — нахе баба, — а квасоля вже почала псуватися. По запаху чую.

Повідомив В. ВОВЧОК
з м. Ужгорода.

ЧОМУ ВІН МОВЧАВ

До міліціонера підбіг захеканий чоловік:

— У мене щойно золотого годинника зняли.

— Де?

— Он тут за рогом.

— Чого ж ви не крикнули?

— Що він — здивувався той. — У мене ж в роті чотири золотих зуби.

Повідомив В. ВИХОДЕЦЬ
з м. Кизил-Арвата
Туркменської РСР.

ДВІ ЧАРКИ

Прийшов нум Панас до кума Остапа в гості. Господар дістав кварту і дві чарки: одна величенька, грамів на двісті, друга — грамів на п'ятдесят. Наливши, Остап каже:

— Ви, нуме, беріть чарку, яку хотете, а я оцю, — і показав на велику.

Надіслав Д. С. ХОМЕНКО
з м. Запоріжжя.

ПОКИ БЕНЗИН НЕ СКІНЧИВСЯ

Міліціонер зупинив мотоцикліста:

— Чому ви ѫхали з недозволеною швидкістю?

— Бачите, до моого села сорок кілометрів, а бензину в бакові лише на двадцять. От я й хочу доїхати, поки бензин не скінчився.

ВСТАЄ...

Один чоловік дуже любив довгенько поспати. Якось дав він слово своєму товаришу, що буде прокидатися разом з півнем. Через деякий час товариш запитав:

— Ну, як, встаєш разом із півнем?

— Та встає... Тільки було дуже важко привчити півня спати до по-лудня.

Повідомив В. І. СНІГУР
з с. Біляївки Одеської області.

ПОЛЕГШАЛО

Один чоловік говорить своєму другові:

— Оце кинув палити і так полегшало.

— І мені полегшало.

— А ти що, теж кинув?

— Та ні. Тепер ти не просиш у мене цигарок.

Повідомив Г. Х. РЯСНИЙ
з м. Полтави.

ЖИТТЯ НА МІСЦІ НЕ СТОЙТЬ

Сімейна хроніка в трьох етапах

— Ой рятуйте, наш Васюра вже «ладусі» робить. Ні, ти подивись, батьку, — це якийсь хвеномен, а не дитина. Йому тільки сім місяців, а воно вже долоньками що вичворяє. Покажи, покажи, Васюро, папочці, як ти ладусі робиш. Ну — «ладусі, ладусі, а де були — в бабусі, а що їли — кашку, а що пили — бражку». Бачиш, бачиш, як долоньками ляскав?

II
— Ой рятуйте, Ваюрка вже п'є! Ні, ти подивись, батьку, це якийсь хвеномен, а не дитина. Йому тільки п'ятнадцять, а воно випило чарку «Столичної» і навіть не скривилося. Покажи, золотко, папулі, як ти «Столичну» п'єш, покажи. Ой рятуйте! Бачиш, батьку, бачиш?

III
— Ой рятуйте! Ой рятуйте! Р-я-т-у-т-е, Васюра батька б'є!

Життя на місці не стоїть. Васюрці вже вісімнадцятий пішов...

У ВСЯКОГО СВОЇ СТРАХИ

Моя сусідка Маргарита Августівна десь почула, що в Києві будують крематорій, і зажурилася страшенно:

— Повірте, — каже, — вмерти я не боюся, але коли згадаю, що тебе ото будуть у печі спалювати, то такий страх бере, що аж у п'ятах холоне

У всякого свої страхові

А я охоче міняю кладовище на крематорій, уже тільки задля того, щоб на світі не було більших страхов.

Федір МАКІВЧУК

«Лінійчики» «Перчики»

ПРО ОДНОГО ЗНАЙОМОГО

Він захворів на гостру форму радикаліту і страшенно від того переживав. Не міг згинатися перед своїм начальством.

ХОДИТИ ТРЕБА

Той, щоходить, завжди може впасті. Той, що плаzuє, ніколи навіть не спіткнеться. І все-таки треба ходити. Якщо ти людина!

ЯКЕ ТХАЛО, ТАКЕ Й ЗДИБАЛО

Серед білого дня кренделяє вулицею п'янний до чортіків суб'ект. Йому назустріч суне другий суб'ект, теж уkontектований по саму зав'язку.

— П-прошу пардону, — звертається перший до другого. — Ви мені не скажете, що зараз на вулиці — ніч чи день?

— Не з-знаю, голубе, не з-з-наю. Я не ту-тешній.

ЯК МЕД — ТО Й ЛОЖКОЮ

Лектор читав лекцію на тему: організація і продуктивність праці в епоху комунізму. Після лекції хтось запитав:

— Скажіть, а яка буде тривалість робочого дня за комунізму?

Лектор впевнено відповів:

— Високий рівень автоматизації виробничих процесів і висока свідомість робітників дозволить скоротити його до двох годин.

З гальорки хтось баритонально перепитав:

— А обідня перерва буде?

ПОМІНЯВ КВАРТИРУ

— Як там Пончик поживає? Давно його не бачив.

— О, в його житті сталися деякі зміни.

— ??

— Він поміняв квартиру. Ти ж знаєш — раніше він жив у власному котеджі напроти тюрми.

— А тепер де він живе?

— Уже три роки живе напроти власного котеджу.

ЗВІДКІЛЬ ПОХОДИТЬ СИНЄ

У нашій сучасній українській літературі багато синьки.

- «Сині коси»
- «Сині роси»
- «Сині рапсодії»
- «Сині мелодії»
- «Сині мечі»
- «Сині сіячі»
- «Сині лави»
- «Сині трави»
- «Сині стріхи»
- «Сині горіхи»

і так далі і тому подібне.
Один авторитетний літературозна-

вець доводив мені, що синє з'явилось в нашій літературі зовсім недавно, що це наслідок новаторських пошуків майстрів художнього слова. Я не погодлюю цієї точки зору. Я скажу більше — любов до синього є традиційною і перейшла до нас із сивини віків. Докази? В одній старовинній пісні, що була дуже популярною ще на прикінці XVII сторіччя, подибуємо такі рядки:

Ліз'піп по драбині
Та й упав між свині.

Ой, свині, свині,
Чого у вас вуха сині?

(Курсив мій).

ТИ КРИТИКУЙ КОНКРЕТНО

Сценка на районних зборах механізаторів.

Виступає шофер радгоспу «Широка балка» Побігайчик.

— Товариши, — каже, — тут ми слухали виступ начальника главку, який сказав, що в цьому році буде більше запасних частин. І торік нам обіцяли золоті гори, а що ми маємо на сьогоднішній день? Полегти якася колійчана деталь, зітресеться якася паршивенька гумова втулка — і ти вже стоїш на приколі, загоряєш, товариши.

— А хто це вам торік обіцяв тут золоті гори? — цікавиться начальник главку.

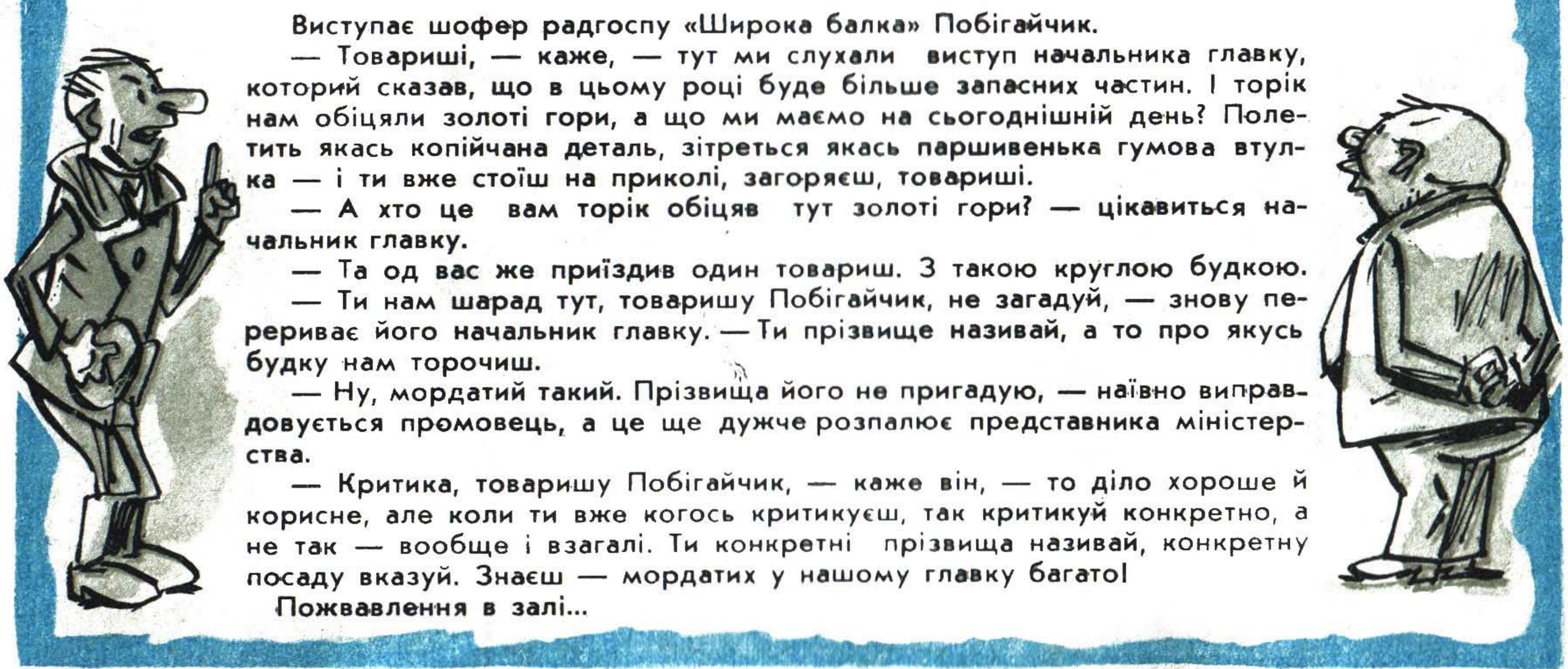
— Та од вас же приїздив один товариш. З такою круглою будкою.

— Ти нам шарад тут, товариш Побігайчик, не загадуй, — знову перериває його начальник главку. — Ти прізвище називай, а то про яку будку нам торочиш.

— Ну, мордатий такий. Прізвища його не пригадую, — наївно вправдовується промовець, а це ще дужче розпалює представника міністерства.

— Критика, товаришу Побігайчик, — каже він, — то діло хороше й корисне, але коли ти вже когось критикуєш, так критикуй конкретно, а не так — вообще і взагалі. Ти конкретні прізвища називай, конкретну посаду вказуй. Знаєш — мордатих у нашому главку багато!

Пожавлення в залі...

А все через отих курей

Жила-була курочка ряба. А разом з нею жило ще за два десятки курочок — білих, чорних, попелястих. Навколо цих курей поважно походжало кілька когутів, які у вільний від основної роботи час влаштовували на радість подругам ефектні міжусобні бійки.

На подвір'ях працівників шляхового відділу Суржика й Христюка жило собі та поживало чималенькі куряче товариство. І от одного дня кури й півні організували масову маніфестацію під вікнами своїх господарів. Кудкудакання й кунурікання мало ультимативний характер: або годуйте нас зерном, або яєць і м'ясо не чекайте від нас.

Господарі визнали ці вимоги справедливими й посунули в сусідній радгосп «Жовтневий» просити зерна. Здавалося б: де — робітники радгоспу, а де — шляхові працівники? Та не поспішаймо.

Директор радгоспу А. К. Богданович зважив на курячу біду й дав бухгалтеру П. Г. Сочевчищу вказівку виписати шляховикам 50 кілограмів пшениці. А бухгалтерові, слід сказати, вже давно набридли оті папірці, накладні й тому подібні бухгалтерські формальності. Він вирішив спростити справу. Тому пішов прямо на тік і скомандував токовому: насипай! Той насипав три мішки пшеници. Важити (це ж теж зайва морока) не стали. Бухгалтер допоміг навантажити лантухи на підводу, прошепотів коначкам «вйо!», і — поїхали.

На тому ця оперативно проведена акція, либонь, і закінчилася б, якби її не помітила інспектор по кадрах Марія Сахворук. Вона негайно повідомила про це секретаря парторганізації і керівників району.

Далі все пішло як по-писаному. Комуністи радгоспу, обговоривши цю подію на своїх зборах, попередили члена партії Богдановича й зобов'язали його як директора поставити питання перед трестом «про звільнення бухгалтера радгоспу Сочевчища П. Г. за організацію крадіжки пшениці». А тим часом і міліція, вивчивши все детально, надіслала керуючому Ровенським спеціалізованим трестом радгоспів подання: «Дій бухгалтера радгоспу «Жовтневого» Сочевчица П. Г. являють собою грубе порушення, що сприяє розкраданню радгоспного добра. Тому просимо бухгалтера радгоспу Сочевчица покарати в адміністративному порядку».

Це повідомлення глибоко схвилювало директора тресту. Цілих десять днів думав Дмитро Михайлович Беерлейн, що б його таке вжити в адміністративному порядку. Нарешті зважився. Разом з головним агрономом тресту В. В. Еремесевим вирушив у радгосп.

— Казна-що там діється! — обурювався керуючий. — Так далі не можна! Треба когось увільнити!

— Бухгалтера? — поцікавився агроном.

— Та воно наче б так... Але де ж ми підшукаємо іншого бухгалтера? — зауважив керуючий.

І тут згадали, що подібна ситуація вже якось у давні часи мала місце. То коли, пам'ятаєте, ще в дореволюційному селі новаль убив чоловіка й громада одностайно вирішила вбити за те діло самогоКоваля. Так і зробили б, якби мудрій дід не запропонував ліпшого виходу із становища: оскільки ковалъ у селі один, а шевців аж двоє, то доцільніше натомість порішити одного шевця. Згадали ту історію керівники тресту й дійшли думки:

— Звільнімо краще агронома Шемету.

А те, що агроном Т. М. Шемета виявився чоловіком Марії Сахворук, тієї самої, що наробила тарараму через крадену пшеницю, — так це просто випадковий збіг. Принаймні керуючий трестом Д. М. Беерлейн стільки разів повторював це, що в мене з цього приводу не повинно було б залишитися жодного сумніву...

Оточ заходів, і притому рішучих було вжито. Але як же все-таки бути з бухгалтером? Не забули в тресті й про нього. Й видали наказ: «Дій бухгалтера Сочевчица П. Г. заслуговують на сувере покарання, але (зверніть увагу на це «але»! — Е. К.), враховуючи те, що протягом роботи в радгоспі він не мав адміністративних стягнень, бухгалтерові Сочевчицу П. Г. оголосити догану».

Подейкують: коли кури дізналися про те, яка цікава колотнеча знялася через них, то масово розреготалися. Я цього фанту особисто не перевіряв, але вірю, що подібне могло бути, бо воно ж таки, справді, курям на сміх.

Підкреслюю: курям! А не людям.

Є. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Зарічнянський район
Ровенської області.

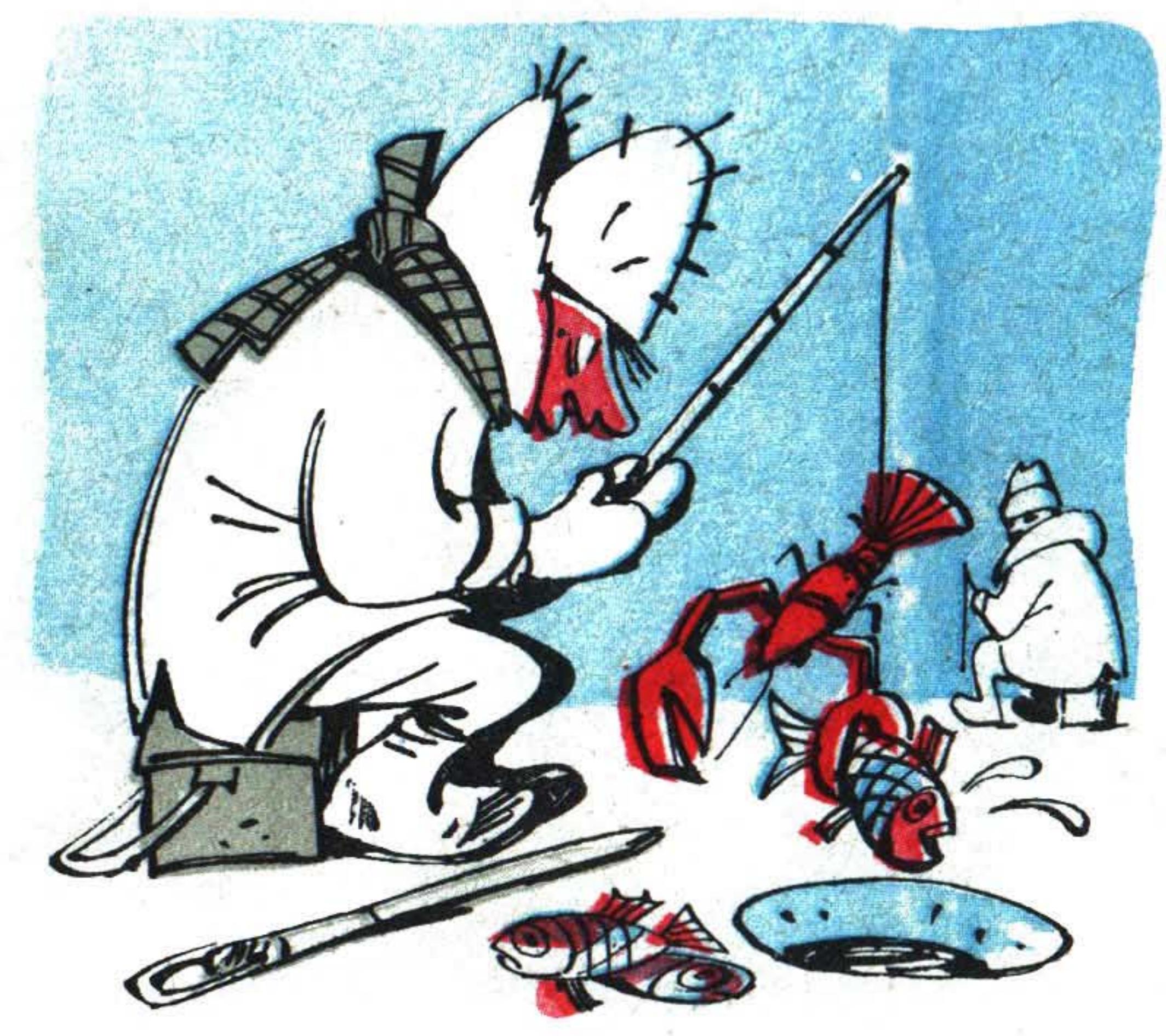
Ловись, рибко!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Сила звички.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Хто останній!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

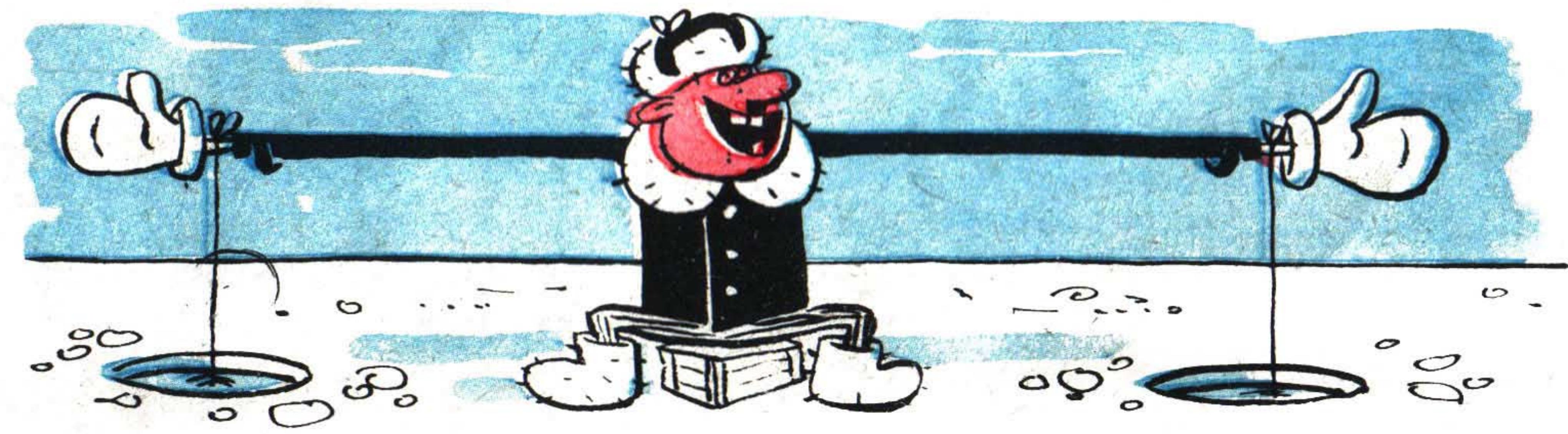
— А я вже думав, що відпустка пропала.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

Мал. А. СВИНЦОВА

Без слів.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

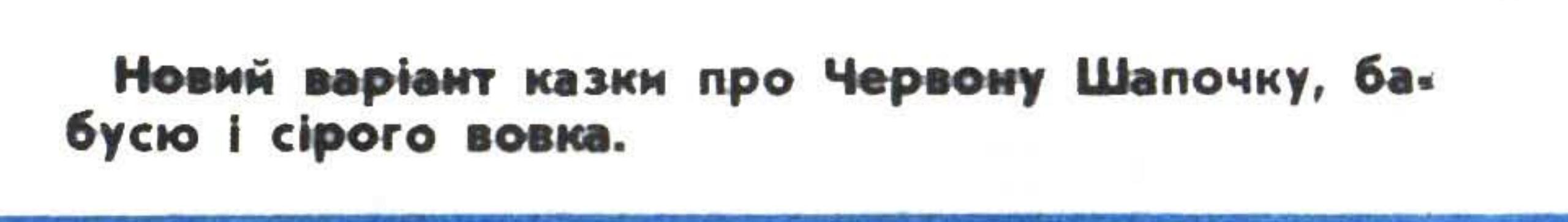
[з журналів «РОГАЧ» (Чехословаччина), «ЛУДАШ МАТІ» (Угорщина), «ШПИЛЬКИ» (Польща), «ЛЕ РІР» (Франція), «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» (НДР).]

Пральний комбінат.

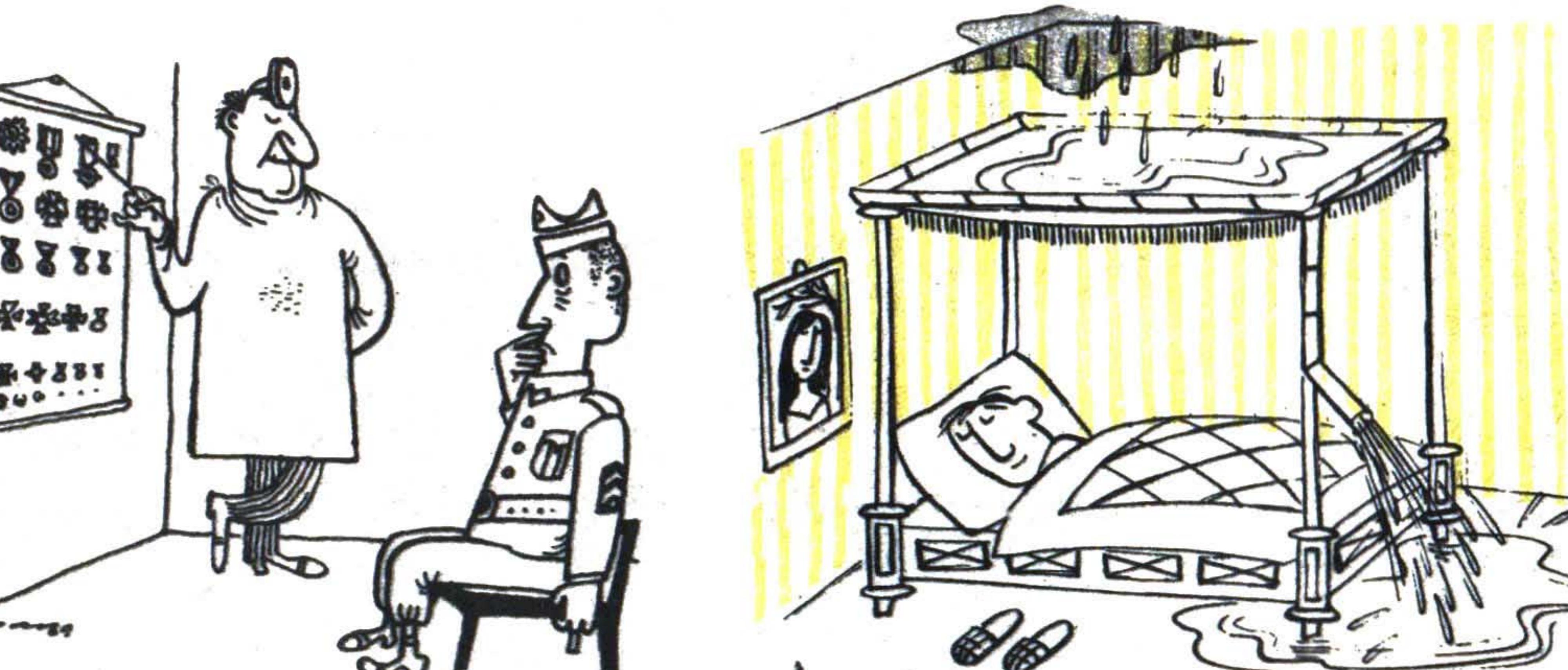
Без слів.

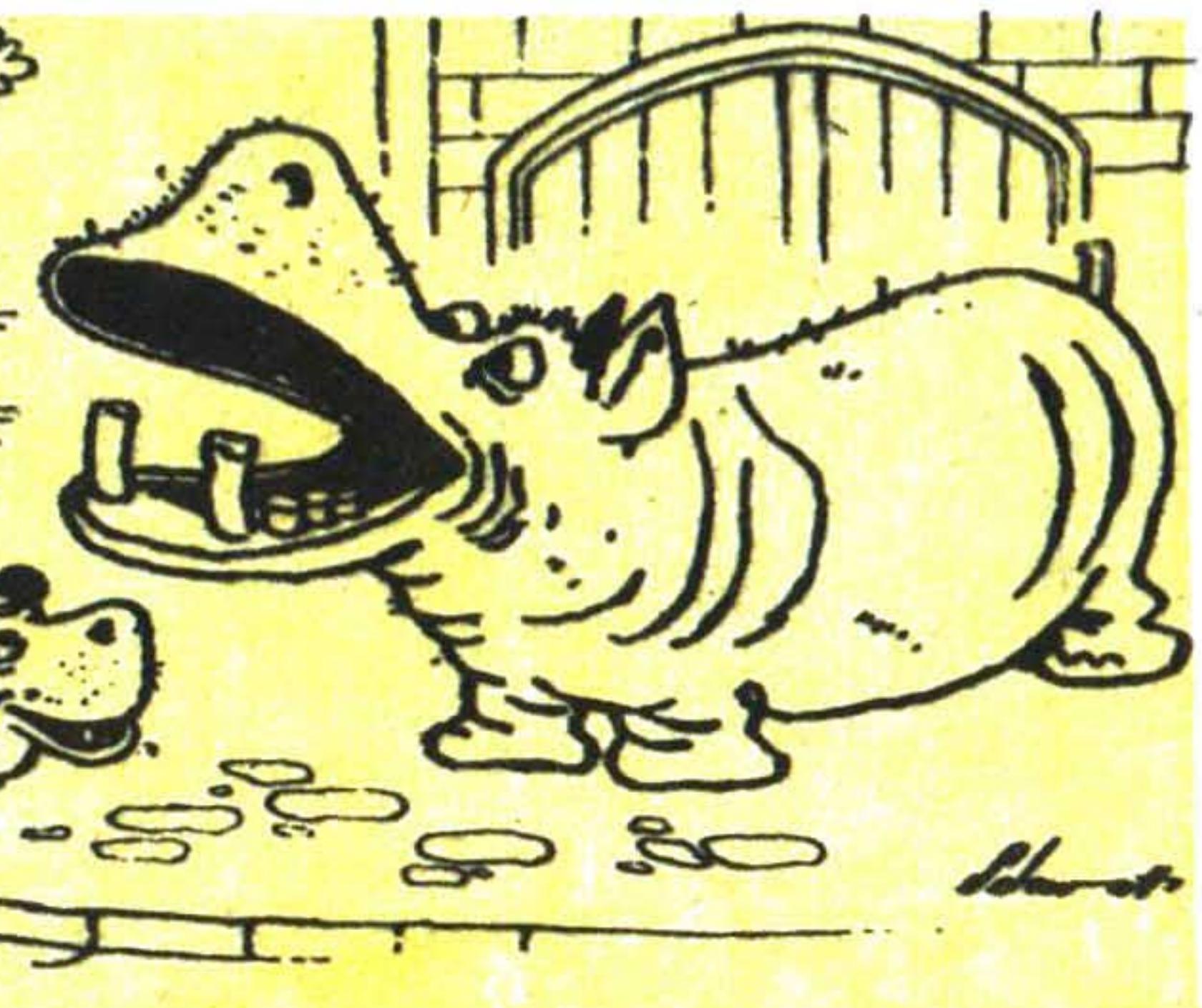
Новий варіант казки про Червону Шапочку, бабусю і сірого вовка.

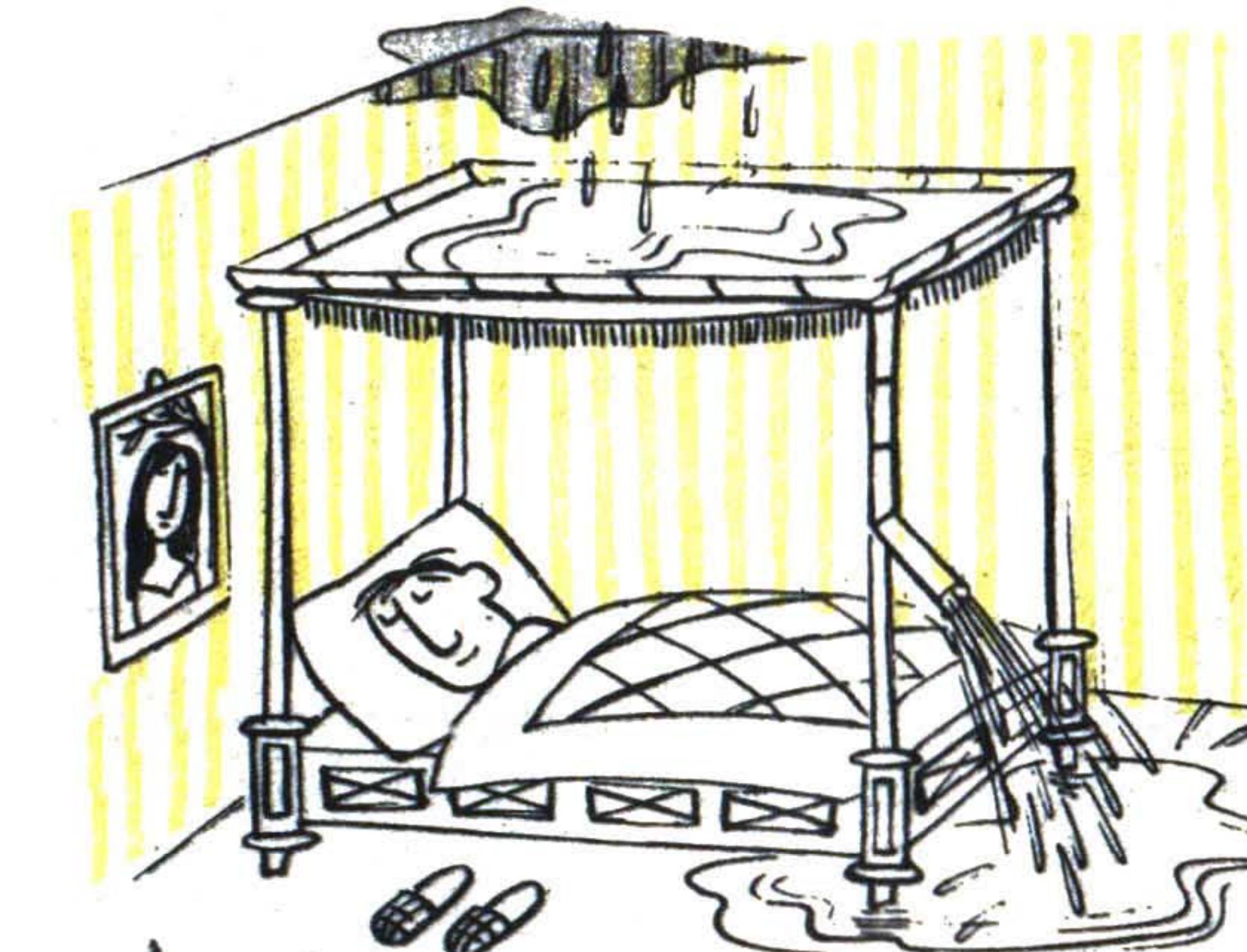
— Я чекаю вже цілу годину!
— Тсс... Той пан чекає довше і то мовчить.

Без слів.

— Мамо! Коли я стану дорослою, то теж буду такою гарною, як ти!

Новатор.

Нові перчанські лауреати

З самого початку 1969 року на сатирико-гумористичному фронті розгорнулася безкомпромісна боротьба між поетами, прозаїками та художниками-карикатуристами. Вони енергійно боролися за першість у традиційному щорічному конкурсі Перця на кращу гумореску, фейлетон, вірш, карикатуру і тему до карикатури. 31 грудня суперники потиснули один одному руки й дружно побігли зустрічати Новий рік, а редакційна колегія Перця сіла за круглий стіл, щоб підвести підсумки творчого змагання. Після гарячої дискусії були названі переможці конкурсу. Перчанські премії 1969 року одержали:

Володимир БАНДУРАК — за гумореску «Прибив піском три лати» (з оповідання про Лесь Мартовича). (№ 24).

Юрій ІВАКІН — за пародію «Чи влада Волга в Каспійське море» (№ 10) та цикл літературних пародій «Про попа й собаку».

Павло КЛЮЧИНА — за цикл «Вірменські байки» (№ 10).

Анатолій КОСМАТЕНКО — за добірку байок (№ 18).

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ — за віршований репортаж «Еней у Полтаві» (№ 17).

Борис ПОЛІЩУК — за гуморески «Бережімо час» і «Сила слова» (№ 8).

Олександр АЛЬОШИЧЕВ — за малюнки й теми до малюнків, опубліковані протягом року.

Анатолій АРУТЮНЯНЦ — за дружні шаржі, опубліковані протягом року.

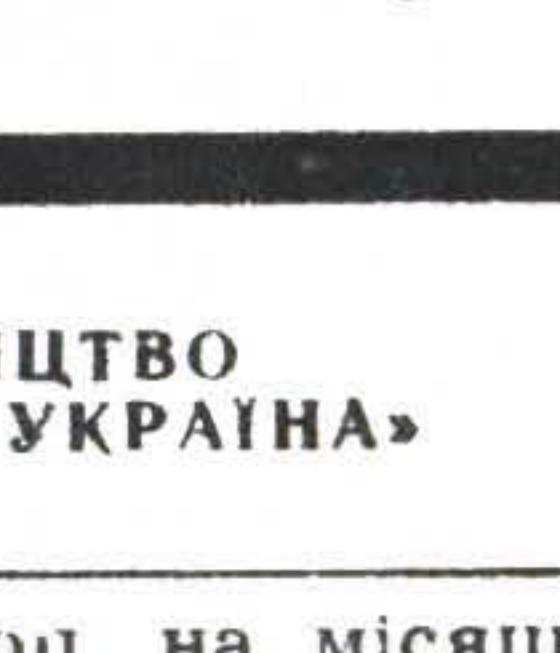
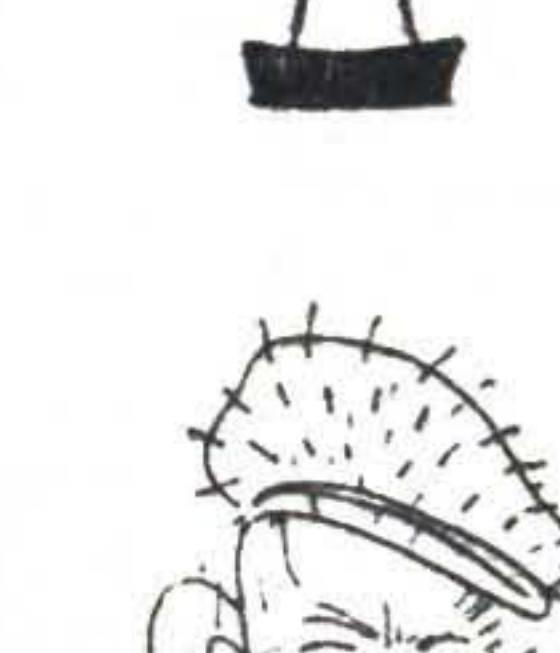
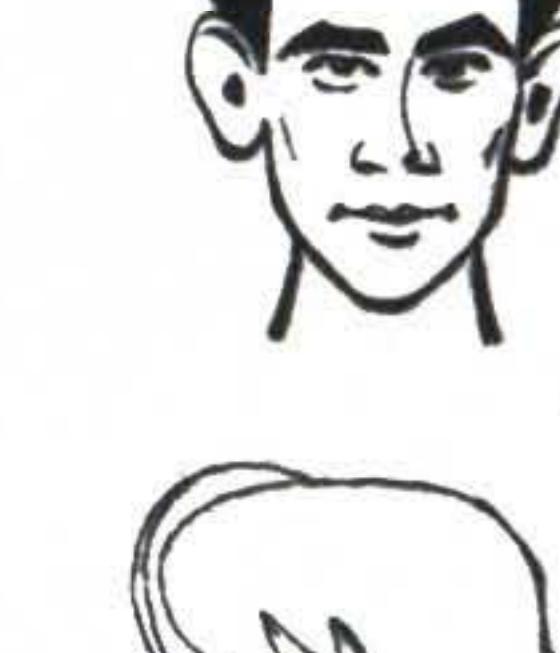
Анатолій ВАСИЛЕНКО — за цикл малюнків «Пригоди Перченята».

Сергій ГЕРАСИМЧУК — за цикл малюнків «Незвичайні ситуації» (№ 22).

Володимир ГЛІВЕНКО — за малюнок «Сервіс підвів» (№ 21).

Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ — за малюнки на міжнародні теми, опубліковані протягом року.

Перець щиро вітає нових своїх лауреатів і нагадує ще не лауреатам, що конкурс 1970 року вже розпочався. Тож не гайте часу, друзі!

ДРУЖЕ, ПЕРЧЕ!

Хоч тепер і зима, але ми все ж потребуємо ходи. Для свого ходильника. А справа ось у чому. Ще у вересні 1968 року відвезли ми на Донецький ремонтний завод «Укрголоворттехніка» агрегат ходильниковий ВСР-045. На заводі нам склали приймальний акт, а на додачу ще й дали гарантовану обіцянку, що за 6 місяців відремонтують агрегат. Однак відтоді минуло вже більше року, а від, сиріч агрегат, і ніяк не зможе замінити нам справного ходильника.

М. МАНДРИКА,
зв. членою В.-Крим-
ківського споживчого
товариства,
Глобинський район
Полтавської області.

Є. СТЕПАНЕНКО,
директор школи.

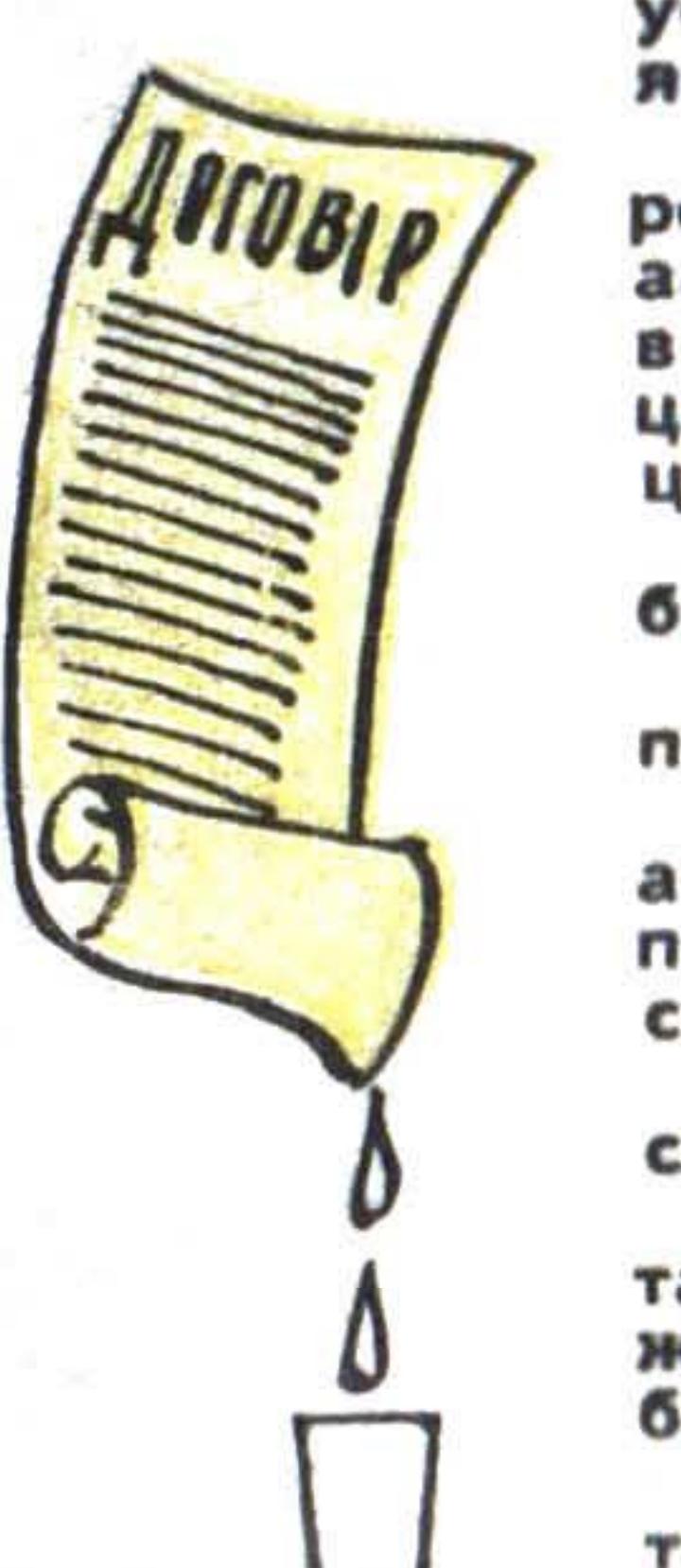
Чи не взяється б ти за одну темну справу?
Справа ця не тільки темна, але й велима загадкова. Сам подумай: в населеному пункті, електрифікованому, чотири роки тому, школа доніні не передувала у пітому.

Якщо хочеш знати, в якому населеному пункті таке диво можна побачити, охоче тебе поінформуємо: у нашому селі Косиня Ємільчинського району Житомирської області. А коли тебе запиташ, хто ж це так постарався, що вчора ми школа потопали в імлі, то й це — не секрет: постарався голова нашого цукроноїднату. Юхименко.

Це від, очевидно, зради оригінальності вирішена спростувати давній істину, що вчення — світло...

Н. БІЛОУС,

голова групи народного контролю Червонського цукроноїднату на Житомирщині.

БФ 11501.

МІНІАТЮРИ

ШЛЯХ ДО СЛАВИ

Завалював за будъ-яких умов він
Всі справи не в одненькій установі...
Цим і здобувся на славу небувалу —
Уславився, як передовик по «валу».

ЗАКЛІК

— Ну й самогонка! З цим пора кінчати! —
Агітував Панько усе село:
— Товариш! Гоніть її, прокляти,
Так,
Щоб од неї духу не було!

ЕПІТАФІЯ КОХАНОМУ

Одну мене любив ти до могили,
Віднинні — жить одній мені в печалі...
Твоя єдина у житті
Людмила...

Ірина, Ліля, Нона і так далі.
Костянтин СЕРГІЄНКО.
м. Одеса.

УРІВНОВАЖЕНИЙ

Він хоч в літах, та рівний, — як струна,
Бо рівновагу держить безупинно.
Перед підлеглим — груди випина,
А перед вищим — спину...

І. КОНОНЕНКО.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Журнал «Перець» № 2 (828)
(на українському языку).

БФ 11501.

Комітет друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Задано до набору 17. XII. 1969 р. Підписано до друку 5. I. 1970 р.

Папір 70×108½. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2.8. Обл.-вид. арк. 4.54.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора),
С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАІЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО
«РДЯНІСЬКА УКРАЇНА»

Отсканировал О.ЛЕСКИВ, обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

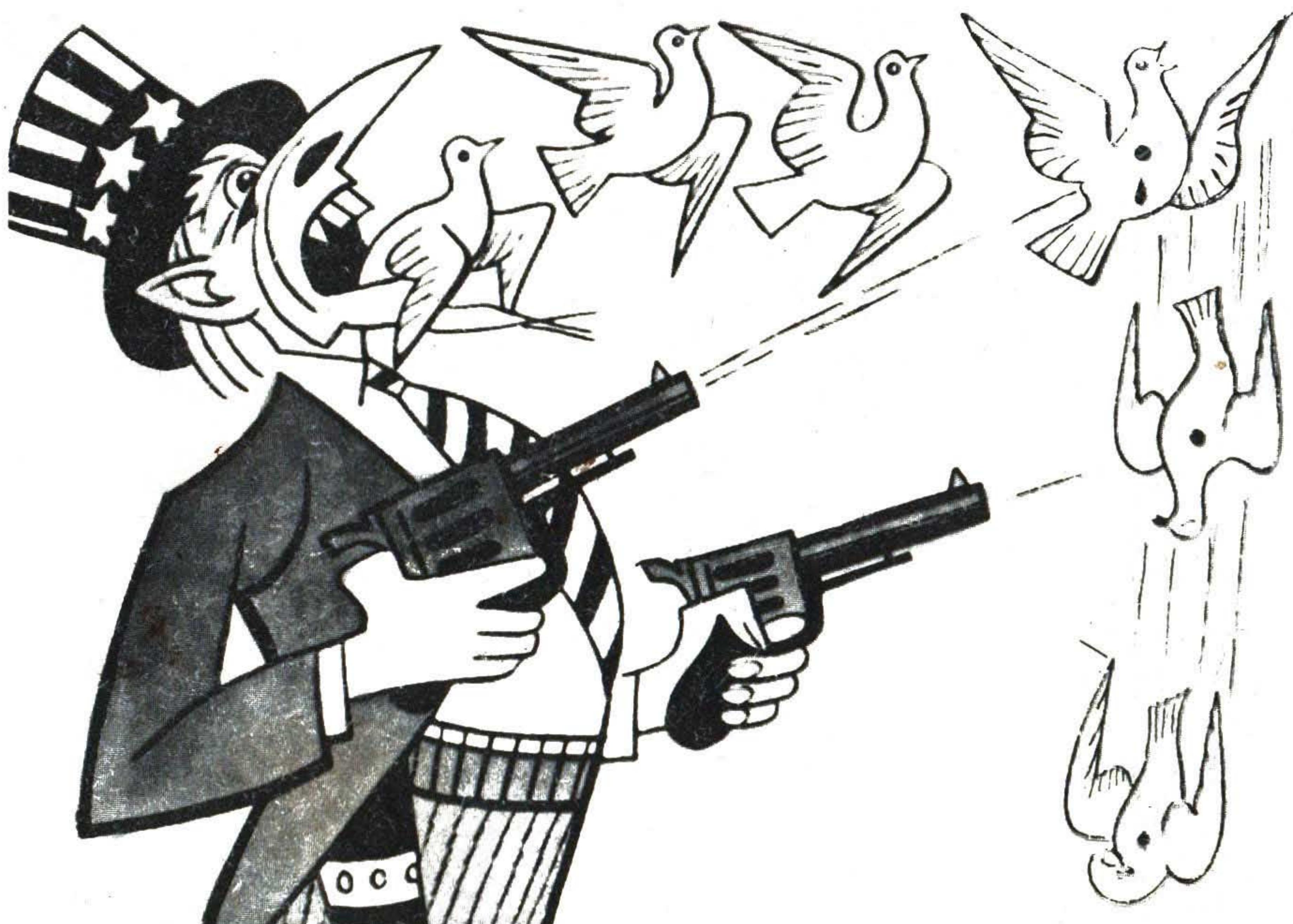
<http://perec-ua.livejournal.com/>

ХУДОЖНИКИ-САТИРИКИ В БОРОТЬБІ ЗА МИР

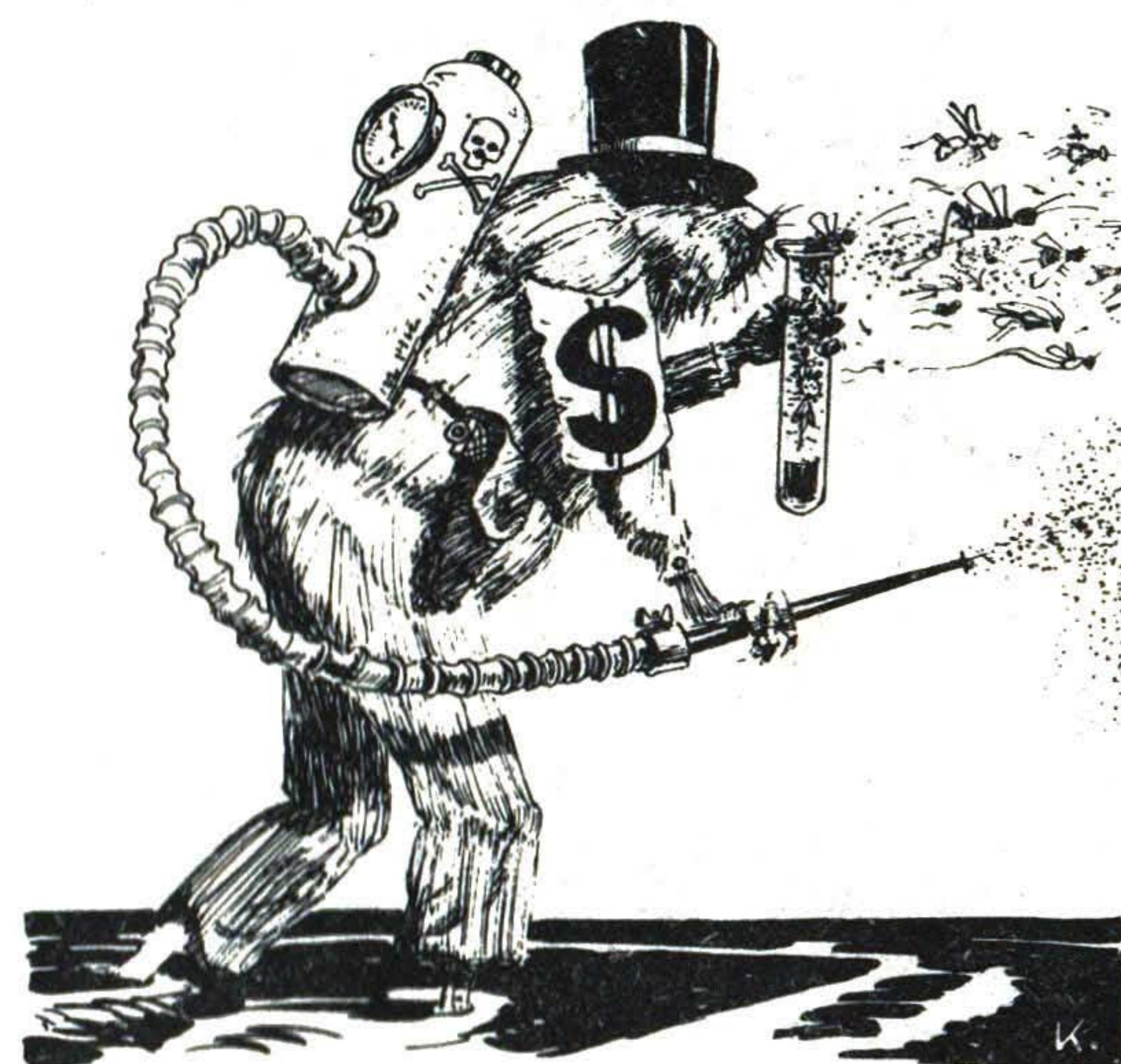
Наприкінці минулого року у Москві була влаштована міжнародна виставка «Сатира в боротьбі за мир». На ній було представлено понад п'ятсот робіт художників СРСР, Угорщини, В'єтнаму, НДР, Данії, Італії, Куби, Мон-

голії, Польщі, США, Франції, Чехословаччини та ряду інших країн Європи, Азії і Америки. У виставці брали участь і художники «Перця».

Подаємо кілька робіт з цієї виставки.

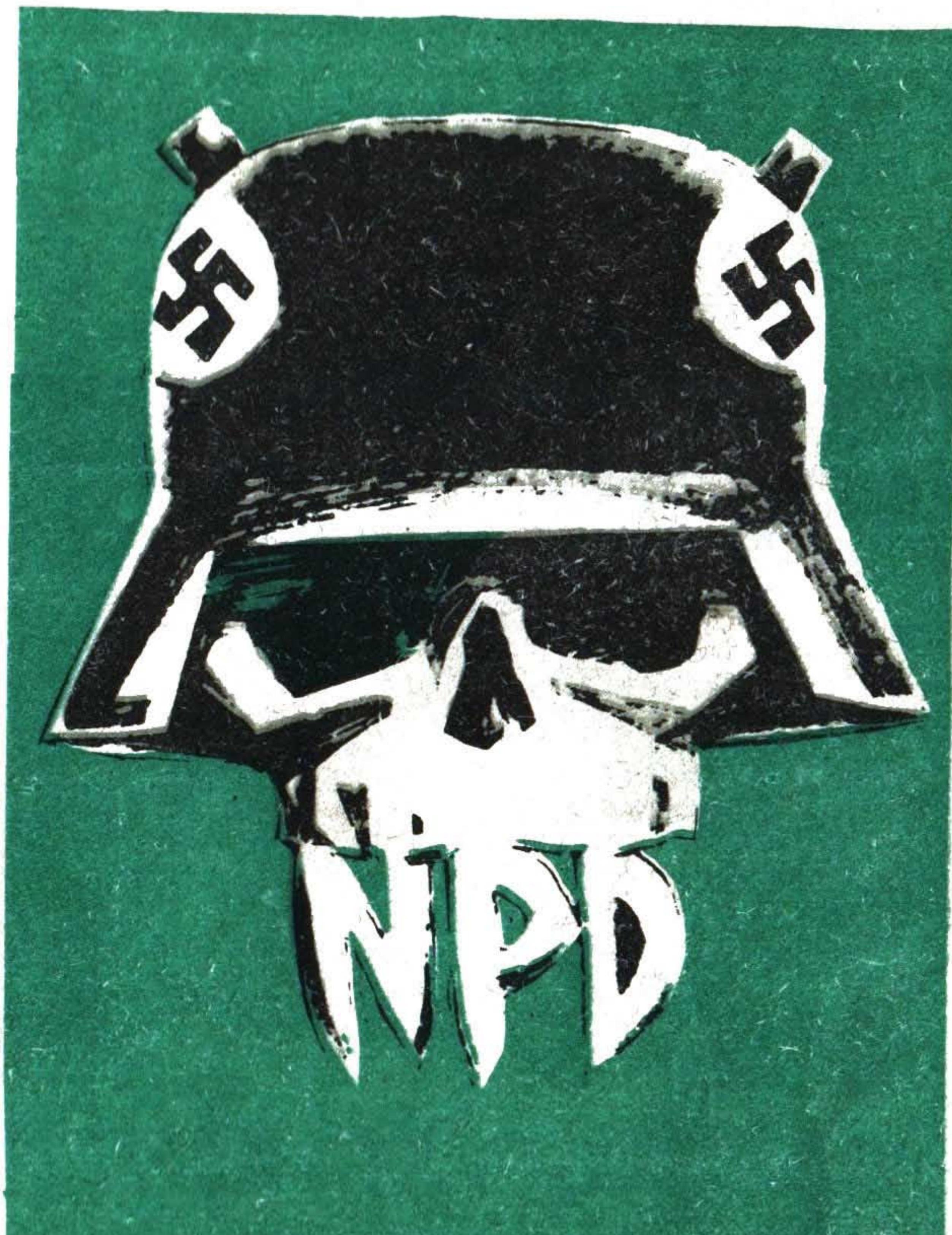
Оттокар Штембера (Чехословаччина).
Слова і діла.

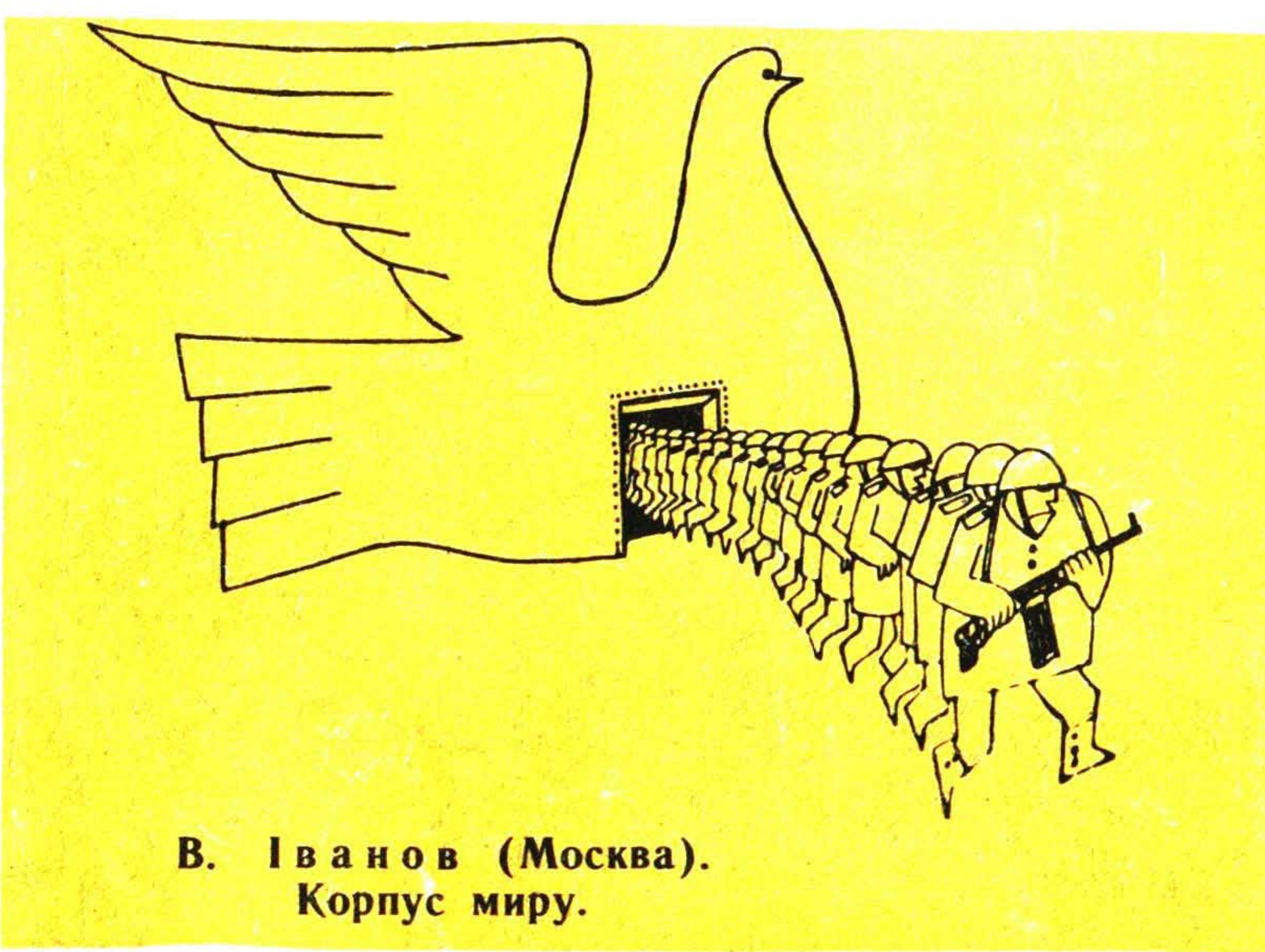
Без слів.

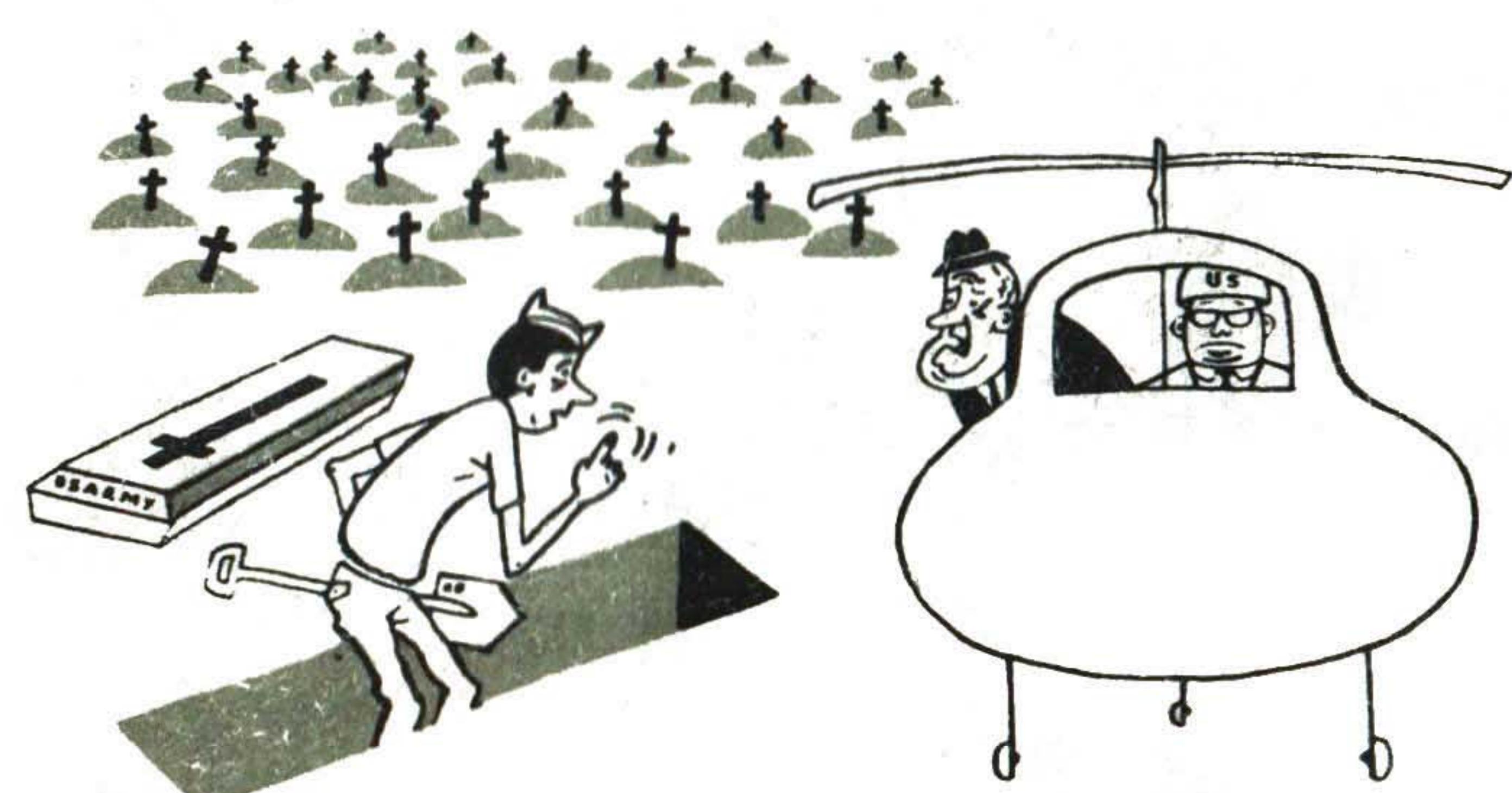
Л. Голець (Польща). Кар'єра білого
найманця в Африці.

А. Каневський (Москва). Без слів.

В. Іванов (Москва).
Корпус миру.

Данг Нян (В'єтнам). — Шановний пане
Бенкер! Ось землі, які ми контролюємо.